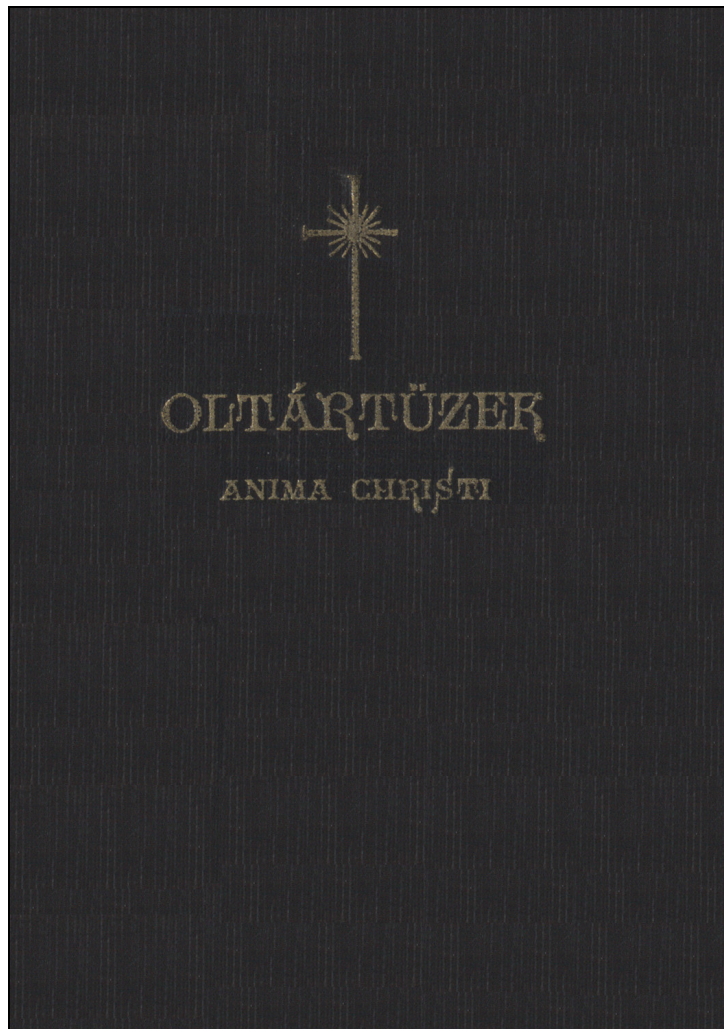

Oltártüzek Anima Christi

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Oltártüzek Anima Christi

Második külön kötet

Fordította
P. Marton Bernát O. P.

Imprimi potest.
Sabariae, 1937. die 3. Aug.
Fr. Paulus Paluscsák O. P.,
libr. censor.
Fr. Ernestus Dániel O. P.

Imprimatur.
Budapestini, die 2. Febr. 1938.
Fr. Bartholomaeus M. Badalik O. P.,
prior provincialis.

Nihil obstat.
Dr. Michael Török
censurum praeses.

Imprimatur. Nr. 586/938.
Strigonii die 21 Febr. 1938.
Dr. Joannes Drahos vic. gen.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv Budapesten jelent meg 1938-ban a „Credo!” kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
A magyar fordító előszava	4
Előkészítő ima	4
1. „Krisztus lelke, szentelj meg engem!”	4
2. „Krisztus teste, üdvözíts engem!”	7
3. „Krisztus vére, ihless engem!”	9
4. „Krisztus oldalából kifolyt víz, tisztíts meg engem!”	12
5. „Krisztus szenvedése, erősíts meg engem!”	14
6. „Ó, jószágos Jézus, hallgass meg engem!”	16
7. „Szent sebeidbe, rejts el engem!”	18
8. „Ne engedd, hogy valaha elszakadjak Tőled!”	21
9. „A gonosz ellenségtől, oltalmazz meg engem!”	23
10. „Halálom óráján, hívj magadhoz engem!”	25
11. „És parancsold, hogy hozzád menjek!”	27
12. „Hogy szenteiddel dicsérjelek Téged!”	30
13. „Mindörökké!”	32
14. „Amen – Úgy legyen!”	35

A magyar fordító előszava

Bárcsak gyarapodnának a magyar eucharisztikus lelkek! Ezzel a forró vággyal indítottuk útnak ezelőtt tíz évvel az Oltártűzek I. kötetét, a mai kor kedvelt szentséglátogatási könyvecskéjét. Azóta öt kötet 30 ezer példányban fogyott el. Az eucharisztikus szentév, a magyarországi eucharisztikus világkongresszus olyan alkalom, amely ismét nagy lépésekkel viszi előbbre az Eucharisztia tiszteletét. Erre az ünnepi alkalomra ismét megjelenik az Oltártűzek sorozatában egy külön kötet,¹ amely a szentáldozás után annyiszor imádkozott és mindig oly kedves fohászokba való elmélyedést segíti elő. Legyen ez a hálás szeretetnek egy szerény virága, melyet hódolatom jeléül az Úr Jézus tabernákuluma elé helyezek.

Szombathely, 1937. augusztus hó 4-én.

Előkészítő ima

Imádasraméltó Mesterem, itt vagyok előtted. Itt maradok egy órára, mert lelkem nagy ínségben szenved. Ó, mily üres a világ és mennyi szomorúságot okoznak a teremtmények! Sokszor megcsalt a világ és kifáradtam az életben: mennyi levegőre van szükségem. Nincs olyan emberi bölcsesség, amely megértené lelkemnek titkait és nincs olyan hatalom a földön, amely segíteni tudna nyomorúságomon. Egyedül te adhatsz nekem világosságot és vigaszt, mert tebenned nincs sötétség, sem fájdalom. Hozzád jövök tehát, hogy asztalod morzsáival enyhítsem magamat. Tudom, nem vagyok méltó arra, hogy angyalaiddal együtt legyek itt, akik mély imáadásuk jó illatával vesznek körül, de bátorít az a tudat, hogy nem azokért, hanem érettem rendelted ezt a nagy Szentséget. Nyisd meg tehát irgalmad kincstárát és gazdagítsd koldus lelkemet kegyelmeddel!

Hogy méltóbb legyek kegyelmeidre, egyesítsd gondolataimat és érzelmeimet szentséges Szíveddel. Ne engedd, hogy a szórakozások elrabolják tőlem e drága pillanatok. Add ajkamra a megfelelő szavakat, indítsd fel szívemben a bánatot és szeretetet, hogy méltó legyek irgalmasságodra! Adj nekem annyi hitet, reményt és szeretetet, hogy ez az óra javamra legyen felírva az élet könyvében! Amen.

1. „Krisztus lelke, szentelj meg engem!”

Ó, isteni lélek, vedd birtokodba egész lelkemet és szenteld meg kegyelmeddel minden képességét!

Szenteld meg *értelmemet*, hogy csak rólad elmélkedjem.

Szenteld meg *gondolataimat*, hogy tiszták maradjanak akkor is, amikor kötelességből világi dolgokra irányulnak.

Szenteld meg *képzeletemet*, hogy mindig a te kedves képedet – Megváltóm, Barátom, Atyám és Vigasztalóm – keresse és hogy gonosz képek soha be ne szennyezzék.

Szenteld meg *akaratomat*, hogy szenvedésben és örömben mindig a tiedhez alkalmazkodjék és mindig készséggel teljesítse parancsaidat.

Szenteld meg *emlékezőtehetségemet*, hogy soha meg ne feledkezzem jótéteményeidről, irgalmasságodról és hogy szüntelenül előtttem legyen szent életed és keserves kínszenvedésed.

¹ Anima Christi! Giacomo Arneodo.

Szenteld meg *szabadságomat*, nehogy a bűn rabságába jusson, vagy a gyorsan elmúló életnek örömét válassza tehelyetted.

Ó, isteni Mester, szenteld meg *lelkemet*, melyet szent véred pirosra festett és isteni tanításod megvilágosított; add kegyelmedet, hogy színed előtt megjelenhessen és a szeretet Szentsége előtt időzhessen. Amen.

*

Szenteld meg *testemet* és készíts belőle élő, szent templomot, melyben lakozol.

Szenteld meg *érzékeimet*, hogy lelkemnek engedelmes szolgálói és annak megszentelésében jó segítők legyenek.

Szenteld meg *szememet*, hogy a bűn hiúságai előtt csukva legyen és állandóan szent kereszteden vagy a tabernákulumon nyugodjék.

Szenteld meg *nyelvemet*, hogy csak rólad beszéljen, téged dicsérjen, a te tökéletességed és szereteted énekét énekelje.

Szenteld meg *ízlésemet* és ne engedd, hogy bűnös élvezetekre éhezzen, hanem az önmegtagadások édességét keresse és ízlelje.

Szenteld meg *fülemet*, hogy csukva legyen a haszontalan beszédek előtt és csak a te bölcsességednek és szeretetednek szavát hallja.

Szenteld meg *tapintó érzékeimet*, hogy a bűnbánatot gyakorolja és megtisztuljon minden vétectől.

Megváltómnak isteni lelke, mily csodálatos összhangban tartottad emberi testedet és lelkedet! Földi életedben egészen a kereszthalálig a legsodálatosabb erényeket gyakoroltad! Adj kegyelmet és erőt, hogy az én földi életem a te hűséges követésedben múltam el. Amen.

*

Ó, isteni lélek, irántam való szeretetednek csodálatos műveit rejtegeted itt a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Mint *Teremtő* vagy itt, aki magadhoz vonzod teremtményedet és oly méltóságra emeled, hogy eggyé lesz veled és az apostollal elmondhatja: „Már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem!”

Mint *Megváltó* vagy itt és folytatod a megváltás művét, midőn szent tested és véred vétele által részesítesz minket szenvedésed és halálod érdemeiben; aki nem elveszteni jöttél, hanem megmenteni.

Mint megszentelő *Lélek* megnyitod itt kegyelmeid forrását; aki az élet igaz örömeit keresi és téged követni akar erényeidben, annak az élet kenyerét kell vennie.

Mint örök *Bíró* vagy itt a szeretet Szentségében, aki azt mondottad: Nem leszen élet abban, aki nem eszi testemet és nem issza véretem; aki pedig eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete leszen.

Mint *Jutalmazó* vagy itt, aki a választott lelkeknek osztogatod vigasztalásaid kincseit, aki azok testébe és lelkébe elveted halhatatlanságodnak és dicsőséges feltámadásodnak magvát. Isteni ajándékaid kiosztásánál azonban elvárod a megajándékozottnak közreműködését is. Kötelességem tehát nekem is, hogy ajándékaidat a legmélyebb hálával fogadjam és erényes, szent étellel viszonzom. Ó, én úgy szeretnék szent lenni; sőt már szentnek kellene lennem, miután annyi időt töltöttem imádásodban és annyiszor egyesültem veled a szentáldozásban. Ehelyett inkább méltatlanságomat és bűnös életemet látom. Ó, Üdvözítőmnak isteni lelke, aki az életszentségnek forrása vagy, szabadíts ki bűneim nyomorúságából és szentelj meg engem! Te teremtettél engem és megváltottál, hogy szent legyek. Szentté lenni, ez az én legfőbb célom. Enélkül boldogtalan az életem és az örök kárhozat veszedelme fenyeget. Szentelj meg

tehát, amint azokat megszentelted, akik most színről-színre látnak, szeretnek és élveznek téged a mennyországban. Légy az én lelkemnek a lelke, életemnek az élete; tégy engem szentté, hogy méltóan jelenhessek meg előtted, hogy szerethesselek és szívembe fogadhassalak! Amen.

*

Ó, Mesterem, minden teremtménynek az a célja, hogy téged dicsérjen és magasztaljon. Ég és föld hirdetik a te dicsőségedet, hát csak én hallgassak? Azért teremtettél engem, hogy egykor örökké dicsérjelek téged a mennyországban a szentekkel. Egész életemnek tehát előkészületnek kell lenni, hogy ezt a legfőbb célokat elérjem. De nem mehetek be dicsőséged országába, ha nem tartozom itt a földön a kegyelem országához. Nem nyerhetem el a szentek koronáját, ha nem szereztem meg előbb az életszentség koronáját. De hogyan legyek én szentté, hogyan szolgáljak én neked és hogyan járjak kedvedben, ha te meg nem szentelsz kegyelmeddel? Enélkül nincs egyetlen jó gondolatom, amely méltó volna mennyi jutalomra. Hogyan tudjak úgy élni, olyan tetteket véghezvinni és áldozatokat hozni, hogy érdemszerzők legyenek az örökkévalóságra, ha nem segítesz kegyelmeddel. Ó, Mesteremnek legszentebb lelke, szentelj meg engem! Nem szabad annak megtörténnie, hogy jelenlétedben éljek és abból semmit se érezzék. Igaz, hogy csak por és hamu vagyok, de te azt is fel tudod melegíteni és megvilágítani szentséged sugaraival. Nem szabad annak soha megtörténnie, hogy lelkemben szállsz meg és jelenlétednek semmi nyoma sem marad vissza. Szegény vagyok az erényekben, de te forrása vagy minden erénynek. Ó, Mesteremnek lelke, szentelj meg engem, hogy életem a te isteni szentségednek állandó dicsérése legyen. Változtass át engem úgy, hogy azt mindenki láthassa rajtam és életem mindenkinek épülésére szolgáljon. Úgy akarok élni a jövőben, hogy példám által mindenki közelebb jusson hozzád. Amen.

*

Ó, Mesterem, bárcsak szent lehetnék! Mennyi örömet szereznék akkor isteni Szívednek és mily boldog volna lelkem! Ezt a vágyat a te kegyelmed fakasztotta bennem, de hányszor elszáradt már az én hanyagságom miatt! Hányszor fojtották meg a földies vágyak, hányszor tiporták el üdvösségemnek ellenségei! Nem jutottam tovább a jó föltételeknél. Láttam és megcsodáltam a szentség szépségét szenteidnek lelkében, de sohasem tudtam magamat komolyan elhatározni, hogy szenvedélyeimet annak kedvéért áldozatul hozzam. Dicséretreméltónak találtam, de nem tudtam érte föláldozni szeszélyeimet és vágyaimat. Mindig éreztem, hogy a szent élet a keresztény léleknek a tulajdonképpeni élete és hogy anélkül csak a halált várhatom. Mily boldogtalan vagyok tökéletlenségeim közepette! Ó, az élet egykettőre eltűnik és a halál befejezi művét! Naponta fogynak erőim, fejem már a föld felé hajlik az évek terhe alatt. Közeleg az óra, a számadás órája és hol van az életszentség, amely szerint megítélsz engem? Vagy talán az a te akaratod, hogy öreg legyek s amellet semmit se tanuljak iskolában, és ne hordozzam kereszteted türelemmel és ne szegezzem arra kemény elhatározással gonosz hajlamaimat? Vagy talán igaz lenne az, hogy pogányok és bűnösök bejutnak a te országodba, én meg annyi kegyelem mellett is a pokol sötétségébe jussak? Szégyenlem magam ebben a lelki állapotban és reszketek a jövőmre való gondolatnál. Mások száz és ezer jócselekedetükkel kitérnek ég és föld előtt, én pedig a halál árnyékában járok. Mások, talán kevesebb kegyelmmel is, sok kincset gyűjtöttek maguknak. Hősies erénygyakorlásokkal gyümölcsöztették a kapott kegyelmeket, én pedig restségből nem kamatoztattam azokat. Mások rövid idő alatt érettek lettek a mennyország számára, én meg hosszú élet után is csak a kárhozatot érdemeltem. Azonban – szeretett Mesterem – én nem akarok tőled eltávolodni, én nem szeretnék örök átokra jutni! Jézusnak isteni lelke, légy

részvétellel irántam és szentelj meg engem! Egyetlen pillanatban pótolhatod sok évnek a hibáit és méltóvá tehetsz engem a te kegyelmedre.

Szentelj meg engem és fejezd be rajtam irgalmas terveidet!

Szentelj meg engem és örvendeztesd meg legszentebb Szívedet, amely annyira ég a szeretettől azon emberi szívek iránt, amelyek hasonlók hozzád!

Szentelj meg engem és boldogítsd gyarló teremtményedet, amely oly szomorú a bűnei miatt!

Szentelj meg engem és adj annyi erényt, hogy földi lakhelyedet, a tabernákulumot boldog lelki örömmel, a mennyországot pedig a keresztény reménység egész édességével szemlélhessenem! Amen.

2. „Krisztus teste, üdvözíts engem!”

Imádlak téged Jézusom a legméltóságosabb Oltáriszentségben és hiszem erősen, hogy valóban és lényegileg jelen vagy itt szent testeddel, véreddel és lelkeddel.

Nem látom ugyan *kezedet*, mely szüntelenül osztogatta a jótéteményeket; nem látom *lábadat*, mely Palesztina országát oly nagy szeretettel bejárta: de mégis hiszem erősen, hogy most is készséggel áldasz meg kezeddal; és hogy szívesen fogadod lábadra most is a szeretet és bánat könnyeit.

Nem látom szent *szemedet*, melynek szeretetteljes pillantásaival a bűnösök szívébe hatoltál és meghódítottad azokat; nem látom szent *ajkadat*, ahonnét csak a vigasztalásnak és irgalmasságnak szavai hangzottak: de azért hiszem erősen, hogy szemed rajtam nyugszik mint az eltévedt bárányon, hogy ajkadat most is a kegyelem és jóság szavai nyitják meg számomra.

Nem látom szent *Szívedet*, amelyet kegyetlen hóhérok átszúrtak: mégis hiszem erősen, hogy ez a jósággal telt Szív állandóan nyitva van, hogy befogadjon engem, hogy elégtételt nyújtson értem, hogy megvédjen engem.

Nem látom a vérrel és sebekkel borított szent *testet*, melyet szegekkel átszúrtak, tövissel megkoronáztak és kegyetlenül megostoroztak: de mégis hiszem erősen, hogy ugyanazon legszentebb test van itt jelen, amely a keresztfán meghalt, a sírból föltámadt és a mennyekbe fölment, ahol most dicsőségesen uralkodik az Atya jobbján.

Ó, Mesteremnek isteni és eleven teste, bűneimnek áldozata, aki az emberek üdvösségéért meghaltál! Íme, itt van előtted egy a te kínozód közül! Hozzád menekülök bűneim fölött való nagy bánatomban; kérlek biztos hittel, erős reménységgel és lángoló szeretettel: üdvözíts engem!

Ó, Mester, hogy én téged oly gyakran megbántottalak és megszorítottalak, abban legtöbbször testem volt a hibás. Csakhogy az önmegtagadásokat kikerüljem, szememet veszélyes dolgokon legeltettem, nyelvemnek szabadságot adtam az erények elleni kilengésekre, fületem pedig megnyitottam a gonosz és szeretetlen beszédeknek. Nehogy kifáradjon a testem, a restségnek engedtem át, midőn törvényed a munkára szólított. A jólétet, kényelmet inkább szeretted, a szenvedésektől pedig vonakodott, éppazért lehetőleg távoltartott magától minden önmegtagadást és bünbánati gyakorlatot, a szenvedés kelyhéből nem szívesen ivott.

Szívet alkottál bennem, hogy lángoljon és égjen az irántad való szeretetben, de én az emberek szeretetét kerestem.

Ó, Mesterem! Annyira ment már testem az engedékenységben és lázadásban, hogy elnyomta lelkemet és elrabolta kegyelmedet. Ó, tekintsz reám részvétellel és az én szegény, testem által megcsalt lelkemet üdvözítsd a te szent testeddel! Amen.

*

Ó, Mester a tabernákulumban, vajon igaz-e az, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben nincs meg már szent testednek az a csodatevő ereje, mint valaha? Én hiszem, hogy ez a szent test, melyet isteni szeretettedben az emberekért fölládoztál, a tabernákulumban az irgalomnak és szeretetnek még nagyobb csodáit műveli.

Ó, Mesteremnek szent *teste*, szenteld meg testemet, midőn a szentáldozásban hozzám jössz!

Mesteremnek szent *keze*, érintsd még szememet, mint egykor a vakon születettnek; szabadíts meg a vakságtól, hogy láthassam mindazt a szépséget, melyet Isten jósága a teremtményekre kiárasztott! Nyisd meg szememet, hogy a szent könyvek olvasásában gyönyörködjem, hogy annyi szentnek az erényes életét meglássam és téged a szent kereszten szemléljek.

Mesteremnek isteni *ajka*, parancsolj szenvedélyeimnek, mint egykor a genezáreti tó hullámainak és üdvözíts engem, hogy ne a pokol sötétségébe, hanem a boldog örökkévalóság kikötőjébe jussak!

Mesteremnek szent *szeme*, amikor látod lelkemet a bűnhalálban, könnyezzel rajtam is részvételtjes szeretettel, mint egykor Lázáron, és ments meg engem is a haláltól, add vissza a kegyelmi életet!

Mesteremnek szent *teste*, gyógyíts meg minden betegségemből, midőn a szentáldozásban hozzám jössz, mint egykor az asszonyt meggyógyítottad, aki ruhád szegélyét érintette!

Mesteremnek imáadásraméltó szent *teste*, aki annyit szenvedtél panasz nélkül, add, hogy ne legyek oly érzékeny a megpróbáltatásokban, hanem örömmel és megadással viseljem az élet minden szenvedését bűneimnek bocsánatára! Amen.

*

Jézus legszentebb teste, aki a bold. Szűz Máriától nyerted az első táplálékot és megengedted, hogy karjain hordozzon: add meg nekem a kegyelmet, hogy anyai szeretetére én is mindig méltó legyek és lelki életemben az ő példáját követhessem.

Amikor szent Anyádnak tiszta jegyese – Szent József – meghalt, akkor te dolgoztál a názáreti házban; izzadtál mint más munkásember, hogy a mindennapi kenyeret megszerezzed: gyarapítsd bennem a munka szeretetét és a Szűzanya iránt való ájtatosságot.

Egy varratlan ruhát viseltél, melyet Mária keze szőtt és amelyet nem engedted szétszabni a Kálvárián: add meg nekem a kegyelmet, hogy mindig az erény ruhájában járjak és semmiféle ellenség el ne tépje azt.

Szenvedésed és véred által nagy értéket kölcsönöztél a keresztfának: add, hogy én is értékessé tegyem keresztmet a szent türelem és megnyugvás által és az ítéleten fölmutathassam örök megmentésemre.

Szent testedet csak néhány órára takarták be a gyalcsokba, és elevenen megörökítetted ott szent képedet: véd be mélyen képedet az én lelkembe is, amikor betérsz hozzám a szentáldozásban.

Három nap múlva dicsőségesen föltámadtál sírodból és fölmentél a mennyekbe: add, hogy én is föltámadjak az utolsó napon és bemehessek a mennyországba, hogy téged örökké dicsérjek, áldjalak és örök szeretettel imádjalak! Amen.

*

Ó, Mesteremnek imáadásraméltó teste, aki lelkem eledelévelé lettél, ne engedd, hogy kellő előkészület nélkül vegyelek magamhoz, hanem a te kegyelmed uralkodjék bennem és a bűnnek semmi hatalma se legyen fölöttem.

Te az élet kenyere vagy; ne engedd, hogy az én hibámból valamiképp a halál táplálékává légy számomra.

Mesteremnek legszentebb teste, aki a názáreti műhelyben annyi ideig fáradoztál és háromévi apostoli életed alatt se nyugodtál, hanem fáradhatatlanul jártad Palesztina városait és falvait, hogy az örök bölcsesség és szeretet kincseit az emberek lelkébe hintsd; aki a fáradságtól kimerülve a Szikár melletti kútnál megpihentél, hogy megerősítsd magad: szabadíts meg engem a restség bűnétől és adj készséget minden munkához és kötelességteljesítéshez, hogy tiszteletet szerezzek nevednek.

Mesteremnek szent teste, aki éhezni akartál és kevés kenyéren éltél; aki eltűrted a leghevesebb szomjúságot és enyhítésül epével és ecettel kínáltak: ments meg engem a *torkosság* vétkétől. Csak a legszükségesebbet add meg az én testemnek, hogy a léleknek engedelmes szolgája legyen.

Mesteremnek legszentebb teste, aki mindenkire szelídséggel és jósággal tekintettél, mindenben a szelíd bárány példája lettél: szabadíts meg engem a *haragtól* és ne hagyj azt uralkodni bennem, hacsak nem szükséges az Atyád dicsőségére.

Mesteremnek legszentebb teste, aki annyi könnyet ontottál a szerencsétlen Jeruzsálem lakói és Lázár halála fölött; aki örültél, mikor a szegényeken és szenvedőkön segíthettél: ments meg engem az *irigységtől* és *féltékenységtől*, és úgy kormányozd szívemet, hogy mindig szívesen megossa felebarátja örömét és bánatát.

Mesteremnek legszentebb teste, aki a lélek tisztaságát oly tökéletesen visszatükrözted és ezer gyalázás mellett nem tűrted meg, hogy csak egyetlen eggyel is annak szeplőtelenességét támadják; szabadíts meg engem a *tisztátalanság* vétkétől és add kegyelmedet, hogy egyetlen tisztátalan gondolattal, szóval vagy cselekedettel se okozzak szomorúságot örzőangyalomnak.

Mesteremnek legszentebb teste, aki oly szegényen öltözködtél és táplálkoztál, aki mindent odaadtál az emberiség megmentéséért: ments meg engem a *fösvénységtől* és add kegyelmedet, hogy önként megosszam kenyeremet a szegényekkel, hogy mindenkor nagylelkűen öleljem magamhoz a szegénységet és teljesen megnyugodjam szerető Gondviselésedben.

Mesteremnek legszentebb teste, aki nem elégedtél meg az életedben ért megaláztatásokkal, hanem a legméltóságosabb Oltáriszentségben elrejtetted minden dicsőségedet és hatalmadat: szabadíts meg engem a *kevélység* bűnétől és add kegyelmedet, hogy minden tiszteletet, amelyek jócselekedeteim után érnek, te reád háríthassam és minden megaláztatást, amelyeket bűneimért megérdemeltem, zúgolódás nélkül magamra vállaljam.

Mesteremnek legszentebb teste, aki a világ bűneiért föláldoztad magad, ments meg engem minden bűntől! Amen.

3. „Krisztus vére, ihless engem!”

Mesterem, leborulva imádlak és kérlek, állj bosszút rajtam, amely megfelel a te isteni Szívednek.

Ott a Kálvárián, miután annyit szenvedtél, haldokló ajkadról e szavak hangzottak: „Szomjúhozom!” A szívtelen emberek e szomjúságod csillapítására gúnyból keserű italt nyújtottak neked; és te erre a durva sértésre azzal feleltél, hogy megtört Szívednek utolsó csepp vérének is odaadtad érettünk.

Ez a drága vér folyt szent jegyessednek, az Egyháznak ereiben és oly nagy szeretettel ihletted azt, hogy a vértanúságnak főséges példáival minden évszázadot csodálatba ejtettél. Ez volt a te Szívednek nemes bosszúja.

Kérlek, folytasd tovább ezen munkádat, és ismételd meg azt nálam is. Minden nap és minden órában tudomásomra adod titokzatos módon, hogy mennyire szomjúhozol. És én? Ahelyett, hogy odaadnám szívemet és fölajánlanám bánatkönnyeimet, csak bűneimmel szomorítlak.

Állj bosszút rajtam, Mester, és ihless meg engem véreddel a legméltóságosabb Oltáriszentségben, hogy ne kívánjak és ne keressek mást, mint a te tetszésedet és szent akaratodnak teljesítését. Amen.

*

Ittasíts meg engem, Krisztusnak, Mesteremnek vére, mert nagyon fontos ez nekem. Bűneim azt hitették el velem, hogyha csak egy cseppet ízlelek is meg a földi élvezetekből, boldog leszek; de nagyon csalódtam. Annyiszor mondtad már nekem, hogy távol tőled csak keserűséget találok; sokszor meghívtál, hogy Szívedbe meneküljek, mert ott mennyszágra találok; de én nem akartam elhinni, mert a világ csábítólag hatott szenvedélyeimre; lelkemet megbénította a szomorúság és lelki szárazság. Ó, én boldogtalan! Sok évig éltem így és talán már közel vagyok a sírhoz és mégsem tudom, mit jelent az: ittasnak lenni Krisztus véréből!

Hozzád jövök tehát, Mesterem: Áradjon lelkemre a te véred és ihless meg engem úgy, mint egykor a szenteket, akik föláldozták magukat teéretted, akik szenvedéseik közepette is boldogok voltak, bár a világ boldogtalanoknak tartotta őket.

Folyjon végig rajtam e szent vér és változtassa át lelkemet úgy, hogy a föld örömeit utálja és csak az égieket szeresse. Ittasíts meg úgy, hogy egyedül csak téged szomjúhozzalak. Amen.

*

Krisztus vére, ihless meg engem, hogy lelkemben égető szomjúságot érezzek neked tetszeni és hűségesen *szolgálni* mindhalálig.

Amikor áhítattal imádkozom képed vagy tabernákulumod előtt, ihless meg engem, hogy csak azt mondjam: Szomjazom, ó, Mester, szomjazom, hogy veled *beszélhessek*.

Amikor életedről, keserves kínszenvedésedről és halálodról elmélkedem, vagy többi szeretetműveidet szemlélem, ihless meg engem, hogy azt mondhassam: Mester, szomjazom, hogy mindig rád *gondolhassak*.

Amikor önmegtágadást gyakorlók és törvényeidnek engedelmeskedem, ihless meg engem, hogy azt mondhassam: Mester, szomjúhozom, hogy mindig neked *engedelmeskedjem*.

Amikor részesítesz szenvedéseidben és magam is szenvedek testben és lélekben, ihless meg engem, hogy azt mondjam: ó, Mester, szomjazom, még többet kívánok *szenvedni*.

És amikor utolsó órád közeledik és búcsút mondok e világnak; amikor az örökkévalóság kapuját megnyílni látom, ihless meg engem teljesen, hogy azt mondjam: Mester, szomjúhozom, hogy *hozzád juthassak*.

Végig azután karjaidba és vezess engem országodba; teljesítsd rajtam a próféta szavait: „Ittasíts meg engem házad bőségével és csillapítsd szomjúságomat isteni örömeidnek folyamával”. Amen.

*

Ó, mily boldog lennék, ha szent véred annyira megittasítana, hogy többé nem szomjúhoznám sem a világot, sem önmagamat! Minő öröm és dicsőség volna ez reád nézve! Végezd be tehát művedet saját dicsőségedre és az én boldogságomra. Add, hogy a *földi szépségeknek* semmi vonzó ereje ne legyen rám és a mennyei szépségek szemlélésétől semmi el ne vonja figyelmemet. Add, hogy az emberek *gazdagsága* ne hízelegjen szívemnek, hanem még jobban vágyódjék a mennyei kincsek után. Add, hogy *földi tisztelet és dicsőség* ne töltse be önszeretetemet, hanem csak a mennyei fény után vágyakozzam, miután a világ hiúságait megvetni tanultam. Add, hogy semmiféle *emberi gonoszság* haragra vagy mások megvetésére ne ingereljen, hanem inkább arra, hogy szereteted karjaiba meneküljek. Add, hogy *külső gyönyörnek* semmi hatalma se legyen fölöttem, hanem hogy lelkem szabadon ízelhesse azon hallatlan édességeket, melyeket a te hűséges szolgálóidnak készítesz.

Ó, csak legalább úgy szerethetnék, mint a szentek! Ezt kívánom, sőt akarom, ó, Mester; ne vond meg tőlem ezt a kegyelmet, hanem teljesítsd kérésemet és hints meg engem drága véreddel! Amen.

*

Csak por vagyok előtted, Mesterem; de te mindenható vagy és vérednek erejével segíthetsz imádságom gyarlóságán. Mérhetetlen irgalmasságodban tekints le annyi sok bűnösre itt a földön és árássz lelkükbe világosságot, nem az én szavaimért, hanem szent véred érdemeiért. Érintsd meg szívüket és kényszerítsd őket, hogy téged szeressenek.

Távol maradnak tőled és ezer hálátlansággal megszorítanak, mert a boldogság után való szomjúságuk csillapítását a földi élvezetek mocsarában keresik, nem pedig az élő vizek forrásánál, amely a te Szívedből fakad.

Nem ismerik azt a mennyei ihletséget, melyet szent véred idéz elő, és ami a földi élvezetek utálatát hordja magában. Mesterem, könyörülj meg rajtuk és a bűntől elernyed lelküket öntözd meg szent véreddel. Add meg nekik újból a kegyelmi életet. Add, hogy szeressenek téged és megittasuljanak benned, hogy vétkes múltjukat egy erényekben és jócselekedetekben gazdag új élet kövesse.

Te tudod, Uram, kiért ... imádkozom én ebben az órában, és hogy mennyire szeretem azt a lelket. De hogyha én nyomorult annyira szeretem őt, mennyivel inkább szeretted te, aki minden véredet kiontottad érte! Vajon eredmény nélkül maradhat mindez? Hiábavaló lett volna a te áldozatod érte?

Ne engedd, ó, Mester, hogy ez az újabb szerencsétlenség érje őket, hanem térítsd vissza őket magadhoz és így megittasulva véredtől magasztalják végtelen jóságodat most és mindörökre. Amen.

*

Krisztusnak, Mesteremnek isteni vére, borítsd el egészen lelkemet; tisztítsd meg minden bűntől és töltsd be olyan szeretettel, mint a szentekét.

Ihless meg engem mint *Szent Magdolnát*, és add, hogy életem hátralevő részét a bűneimért való bűnbánatban töltssem.

Ihless meg engem, mint *Szalézi Szent Ferencet*, és add, hogy szelíd legyek én is gondolataimban, szavaimban és cselekedeteimben, hogy sohase legyek türelmetlen és haragos, hanem mindenkinek, megbántóimnak is megbocsássak.

Ihless meg engem, mint *Szent Domonkost*, és add, hogy forró vágy éljen bennem országod terjesztésére és a te szeretetedhez, megismerésedhez vezessem azokat, akik még távol vannak tőled.

Ihless meg engem, mint *Szent Terézt*, hogy én is egészen elmerüljek szereteted mélységében és egyedül csak belőled éljek, egyedül csak téged kívánjalak.

Ihless meg engem, mint *Páli Szent Vincét*, és gyűjtsd meg szívemben a tevékeny, az irgalmas szeretetet a szegények iránt; adj kegyelmet, hogy legyőzzek minden ellenszenvet felebarátaim iránt és cselekedeteimet jószándékkal, egyedül a te dicsőségedre gyakoroljam.

Ihless meg engem, Mesteremnek isteni vére, hogy mindent szeressek, ami neked tetszik és önmagam megszentelése által megvalósítsam bölcsességed szándékait. Amen.

4. „Krisztus oldalából kifolyt víz, tisztíts meg engem!”

Áldott légy mindörökre, ó, Mester, aki legszentebb Szívedből az üdvösség és megváltás vizét adtad lelkemnek megmentésére! Ez tisztított meg engem az eredeti büntől; ezáltal lettem Atyádnak fogadott gyermekévé; ez adott nekem jogot az örök életre.

De mennyi lelki aggodalmat okoz nekem, ha arra a sok kegyelemre gondolok, melyekben részesítettél! Mi történt keresztségi ártatlanságommal? Gyönyörűen ékesített lelkemben örömet találtad. És most? Eltűnt a szépsége, számtalan vétek csúfítja, és csak megvetésedet érdemli.

A te irgalmad azonban végtelen, mely újból megnyitotta oldaladat és isteni Szívednek vizével kész voltál lemosni lelkemről minden vétket. Bárcsak hálás lettem volna mindezekért! De mindennapi hibáimmal méltatlanná teszem magam a megbocsátásra. Így állok előtted, Uram, minden gyengeséggemmel, tökéletlenségeimmel és hiányaimmal, amelyeknek elhagyására komolyan egyszer se határoztam el magamat. Különben a te bölcsességed jobban látja, mint az én zavart lelkiismeretem azokat előtted föltárhatja.

Ó, Jézus oldalsebe, a lelkek menedéke, nyílj meg újból és áraszd el lelkemet az üdvösség vizével, hogy megtisztuljon minden hibától és a kegyelemtől ragyogva, méltó legyen a szentek seregével együtt pihenni a mennyországban! Amen.

*

Mily jó vagy, ó, Mester, hogy megtűrsz jelenlétedben! Megérdemeltem volna, hogy megvess és elküld színed elől! De nemcsak megtűrsz tabernákulumod előtt, hanem hívsz engem, hogy oldalsebed vizével megtisztítsd lelkemét. Jöjj hát, ó, isteni víz, mosd meg lelkemét minden vétektől! Tegnap is itt voltam előtted és megígértem, hogy nem követek el egy bűnt sem és nem szomorítlak meg többé. De íme, mennyi por a lelkemen! Kevés jót tettem és gyönyörködtem azokban, mintha az én művem lenne minden s így a hiúságnak áldozatává lettem. Dicséretet kaptam és én elfeledkeztem, hogy szegény bűnös vagyok, aki a legkisebb jóra sem képes önmagától. Egy feddő szóval illettek s úgy fölháborodtam, hogy a megaláztatás ajándékára már nem gondoltam. Könnyelműen elpazaroltam az időt, amit jócselekedetekre és imádságra fordíthattam volna. Ahelyett, hogy elmélyedtem volna az imádságban, szándékosan elszórakoztam, hiú és haszontalan gondolatokkal foglalkoztam. Nem őriztem nyelvemet, szabad folyást engedtem ítélkező, gyanúsító gondolataimnak, hamisan értelmeztem felebarátaim tetteit és rágalmazásokba estem. Nem teljesítettem pontosan kötelességeimet és a restség hamis nyugalalmát elébehelyeztem a te szolgálatodban való buzgóságnak. A jövőm miatt nyugtalankodtam, ahelyett, hogy a te Gondviselésedre bíztam volna magamat. Csekély ellenmondások miatt türelmetlenkedtem és nem vettem alá magamat a tőled származó megpróbáltatásoknak.

Ennyi gyalogságom és egyéb hibáim mellett nemhogy megaláztam volna magamat és bocsánatért esedeztem volna, átengedtem magamat a csüggedésnek, ami a rejtett

kevélységnek a következménye. Ezek tehát az én gyengeségeim, és íme, itt van a te irgalmasságodnak munkatere. Tisztíts meg és szentelj meg ó, Mester, a te oldalsebednek vizével, hogy méltó legyek megjelenni előtted az angyalokkal, akik tabernákulumodnál őröködnék. Amen.

*

Ha örömet találsz abban, hogy az emberek fiainál lakozzál, úgy ennek oka csak a te végtelen jóságod lehet. Másrészt azonban annyi kiválasztott léleknek erénye is örömet szerez neked, akik naponta eljönnek ide templomodba és az oltár elé térdelnek, hogy a szeretetnek imaóráit tartsák. Ezeknek éppúgy örülsz, mint a szentek imádásának az égben.

Ó szépséges lelkek! Mennyi erény, minő *áhitat* és a szeráfokhoz hasonló szeretet van ezekben a lelkekben! Mennyire megvetik ezek a földet és hogyan égnek a vágytól, csakhogy egyedül téged szeressenek, ó, Mester.

Ó, szépséges lelkek, akik nagylelkű *szeretetükben* nemcsak odaadják amijük van, hanem irántad való szeretetből készek a legnagyobb áldozatokra, sőt életüket is szívesen föláldoznák oltárodon!

Másoknak arcán az *ártatlanság* fénye ragyog; ezek az angyalokhoz hasonlítanak; Ó, ti illatos liliomok, ti közöttetek szívesen járkál az én Mesterem!

Ismét mások *bánatkönnyeiket* ajánlják fel a bűnösök megtéréseért és nem távoznak el színed elől, amíg meg nem bizonyosodtak, hogy legalább egy elveszett lelket visszavezettek hozzád. Sok kolostorban a neked szentelt lelkek az éjnek és nappalnak minden órájában oltáraid előtt térdelnek, hogy felebarátaik iránt való szeretetükkel imádjának téged. Ezek a lelkek semmi más jutalmat nem kívánnak, mint csak egyedül a te szeretetedet. Mennyi szépség rejlik ezekben a lelkekben és mily utálatos az enyém! Nem merek melléjük állani, mert az erény és a bűn közötti ellentét igen feltűnő lenne.

Mégis reménykedem, hogy a te oldalsebedből kifolyó víz megtisztít engem is. Könyörülj tehát rajtam, ó, Mester, tedd széppé lelkemet, miután megtisztítottad a vétkektől; tedd széppé lelkemet, amely a lándzsával átszúrt Szíved érdemeiben bizakodva hozzád kiált; tedd olyan tisztává és széppé lelkemet, hogy örömet szerezzek neked és tetszésedet megnyerjem. Amen.

*

Mialatt a tabernákulum előtt leborulva imádlak, nagyon vágyom ama boldog óra után, amidőn e szent titok fátyola majd lehull előttem és megláthatom fönségednek dicsőségét. Mily gyönyörűség lesz az, amikor megláthatom arcodat, amely után az angyalok is epekednek; minő öröm lesz látni megdicsőülten legszentebb embersegédet, mely már nem szenvedhet többé és halhatatlan; minő boldogság lesz az, amikor Szívedre hajthatom én is fejemet, amely annyi kegyelemnek, vigasznak és édességnek forrása volt számomra!

Valóban eljön ez az óra számomra? mikor jön el? Ó, Mesterem, mindennapi bocsánatos bűneim és a te igazságossággoddal szemben fennálló tartozásaim távoltartanak tőled egy ideig, amíg a tisztító tűz lángjai megtisztítanak és méltó lehetek látásodra. Hosszú lesz majd ez a börtönélet, mert még azt sem tehetem meg, hogy a szent Eucharisziában imádjalak, még kevésbé mennyei dicsőségben. Milyen kínszenvedés, valóságos vértanúság lesz az számomra! Ó, Mesterem, úgyis elég fájdalom van a földi életben, ne engedd, hogy még a halál után is szenvedjek. Amikor lelkemet kileheltem, téged akarok látni, átölelni és örökre nálad lenni. Hallgass meg imádságomat, ó, Mesterem, hogy amikor lehunytam itt szememet, odafönn megnyíljanak és téged szemléljenek. Töröld el bocsánatos bűneimet és büntartozásomat, moss meg oldalsebednek vizével. Adj nekem égő szomszúságot, hogy siessek e víz után és minden vétkektől megtisztuljak abban. És mivel te úgy rendelted, hogy a

szent búcsúk segítségével szabadulhatok meg bűneim tartozásától, add, hogy sokat megnyerhessek azokból és a kegyelem állapotában gazdag lelki kincseket gyűjthessek magamnak.

Ó, Mesterem, te akartad így, hogy a keresztfán vér és víz folyjék oldaladból, ami által szeretetednek nagy titkát tártad föl a világ előtt. Ez a vér váltott meg engem a pokoltól és ez a víz szabadított meg a tisztítóúztól. Hiszem, remélem és szívem egész áhítatával kívánom ezt magamnak. És mivel te isteni nagylelkűségedben meghallgatod teremtményed kérését, moss le minden gyarlóságot lelkemről itt a földön, hogy mielőbb fölrepülhessek az égbe és örökké magasztalhassam irgalmasságodat! Amen.

5. „Krisztus szenvedése, erősíts meg engem!”

Megvallom előtted, Uram, nyomorúságomat és bizakodom a te segítségedben. Ha a szeretetre gondolok, melyet irántam tanúsítasz, vagy a mennyországra, melyet szent véreddel megszerezteél számomra, akkor mindig örvendeznem kellene és sohasem volna szabad szomorkodnom az élet nehézségeiben.

De sokszor oly szomorú vagyok és reám nehezedik a csüggettség. Akkor úgy érzem magamat, mintha a legboldogtalanabb lennék a halandó emberek között és mintha büntetés volna reám nézve az élet. Az ég és föld szépségei, a teremtmények bájai nincsenek hatással reám. Visszagondolok az elmúlt időkre és az eltűnt napok hosszú során át csak könnyet és szenvedést látok. Gyermekéveimnek legszebb emléke az első szentáldozás napja és sok más boldog napjaim csak álmoknak tűnnek fel előttem és azok már hidegen hagyják szívemet. Ezzel szemben egész sereg olyan nap vonul el lelki szemem előtt, melyeket könnyek között éltem át; az elviselt aggodalmakat, az elszenvedett csalódásokat látom előtérben. Az emberek mindegyike mint ellenség jelenik meg előttem és bizalmatlanságot keltenek bennem. Elfelejttem, mennyi jó ember van az általad megváltottak között, ó, Mester, én csak a rosszaságokra gondolok, melyekkel tele a föld. A vonzalom, a bizalom, a barátság és jóság szavai mint gúnynevek hangzanak fülemben. A magány a szenteknek az a gyönyörűségees kert volt, ahol veled beszélgettek; nekem pedig börtön az, ahol a képzelődés mindenféle ötletei csak még jobban elhatalmaskodnak lelkemen. Keresem a magányt; de nem azért, hogy nálad legyek, hanem hogy még jobban beletemetkezzem szomorúságomba. Ó, Mesterem, mily rosszul érzem magam ezen napokban! Az élet csapásai oly nehezek számomra, hogy az valóságos vértanúság lesz nekem.

Te látod mindezt, ó, Mester, látod azt is, hogy vigaszra van szükségem és ezt tőled várom. És ha továbbra is a szomorúságban hagyod lelkemet, engedd, hogy arra a szomorúságra gondoljak, melyet te is éreztél a getszemáni kertben az Olajfák hegyén. Vésd be mélyen szenvedéseidet lelkembe, hogy naponta elmélkedjem arról és gyötrelmeidnek legszomorúbb óráit összehasonlítsam az én kis bajaimmal. Értesd meg velem, mily nagy kitüntetés az a keresztényre, hogyha részesülhet szenvedéseidben és mily értékes kegyelem az, ha keresztettedben dicsekedhetik és hozzád hasonló lehet. Nem azt kérem tehát, hogy a szenvedéstől megszabadíts, hanem hogy örömmel tudjak szenvedni. Ó, Mesterem, kérve kérlek, ne vond meg tőlem ezt a szeretetet! Amen.

*

Meg kell vallanom, ó, Mesterem, sokszor hiányzik nálam a benned való bizalom és csak a teremtményekben reménykedem. A te irgalmasságod azonban többször megmutatta már, mily gyöngék és állhatatlanok az emberek és mennyi csalódás vár azokra, akik az emberekben bíznak. Lelkem most elkeseredett, mert a teremtményeknél semmi támaszt nem

talál a gyöngeségben, semmi segítséget a szükségben, semmi vigaszt a szenvedésekben. Sőt, még csak nagyobbodott aggodalmam.

Ó, Mesterem, szenvedéseidnek érdemeire kérlek, vigasztald meg lelkemet! Add meg nekem a kegyelmet, hogy szenvedésed mindig előttem legyen, és annak láttára megértsem, mily kicsiny az én szenvedésem, mily végtelenül kicsinyek az én bajaim bűneimnek nagyságához és számához képest! Amen.

*

Ó, jóságos Mester, te nem elégedtél meg azzal, hogy Isten képeire teremtettél és véreddel megváltottál engem, hanem azt akartad, hogy részesüljek keresztutad szenvedéseiben is. Ó, teljesítsd rajtam ezen szent akaratodat és adj nekem türelmedből, Isten akaratán való megnyugvásodból és a szenvedésekben való örömeidből. Ó, add meg nekem ezt a vigaszt, irgalmas Mesterem, szenvedéseid érdemei által kérlek: add, hogy a világ árulását úgy viseljem, mint te Júdásnak csókját elfogadtad; add, hogy olyan alázatossággal viseljem el az emberek rágalmozásait és igazságtalanságait, miképpen te Kaifás, Heródes és Pilátus részéről azokat elviselted; add, hogy megadással viseljem, ha a legkisebbnek tartanak, miképpen te is megengedted, bár a legártatlanabb voltál, hogy Barabbás mellé állítsanak. Add, hogy minden testi fájdalmat oly türelemmel viseljek, mint te az ostorozás és töviskoronázás fájdalmait elviselted. Add, hogy példád szerint szeretettel öleljem át én is keresztemet. Életem legyen áldozat Istenért, hogy én is elmondhassam egykoron: Beteljesedett! Amen.

Uram, ki engemet teremtettél, tudod, mily gyenge vagyok a jóra és mennyire hajlandó a rosszra. Ha nem segítesz, elveszem. Erősítsd tehát gyöngeségemet és adj nekem igazi keresztény bátorságot. Egyetlen napnak a harca önmagam és a sátán ellen kifáraszt és elgyengít egészen. Nem tudok egy napig sem kitartani jószándékaimban; minden megpróbáltatás vagy csalódás lever, minden kis baj megingatja hitemet, a dicséret meg büszkévé tesz. Az imádság kifáraszt, ha nem találok mindjárt meghallgatást; a szentségek vételénél lanyha leszek, ha nem érzem az áhítatot; a jócselekedetek nehezemre esnek, ha értük nem kapok mindjárt elismerést vagy jutalmat. Az ördög sokszor közeledik hozzám s azt mondja, nagy erényeim vannak és közel vagyok a tökéletességhez, a még előforduló hibáim pedig semmiségek; máskor meg azt súgja, hogy oly megátalkodott vagyok bűneimben és nem remélhetek bocsánatot; vagy hogy az erény útja számomra elérhetetlen és jobb, ha arról egészen lemondok; egyik napon a kevélységre, a másikon meg az Isten iránt való bizalmatlanságra, a kishitűségre kísért.

Ó, szeretett Mesterem, vigasztalj meg engem! Értesd meg velem, hogy a te szenvedésednek érdemei által minden gyarlóságom mellett is eljutok arra a tökéletességre, melyet követelsz tőlem. Amen.

*

Ó, Mesterem, napjaim a reménység és félelem között váltakozva folynak tovább. Remélem, hogy az életnek eme megpróbáltatásai és szenvedései után lelkem a te irgalmasság karjaiban fog megpihenni és részesévé lesz a mennyország örömeinek. Remélek és bízom a te szavaidban és ígéreteidben. Ezen reményemet is megzavarja a félelem, mert mikor jóságodat szemlélem, eszembe jutnak bűneim is! Hol vannak erényeim? érdemeim? Ha mint könyvet szemlélem eddigi életemet, úgy látom, hogy csak beszenyezett oldalak vannak benne és semmit sem olvashatok abban, ami vigasztálásomra lenne. Annyi kegyelmet elhanyagoltam, annyi napot elvesztettem, amelyek majd az ítélet napján visszatérnek, de csak azért, hogy ítéletemet még súlyosbítsák. Aközben múlik gyorsan az élet, közeledik a halál és lelkemnek így minden szépségtől kifosztottan kell megjelenni az

igazságos bíró előtt, hogy meghallja ítéletét. És te, ó, Mesterem, a kérlelhetetlen bírónak teljes fönségével fogsz ítélezni fölöttem. Mi lesz velem ama rettenetes órában?

Megremeg a szívem, ha összehasonlítom életemet igazságossággal. Megvallom azonban, hogy ez a te igazságosságod nem ejt engem a kétségbeesésbe, hanem határtalan bizalomra gerjeszt. Te a szeretet Szentségében szenvedésednek emlékét hagytad, ami arra emlékeztet, hogy az én megmentésem csak a te érdemeid által történik. Vigasztalj tehát szomorúságomban és félelmemben.

Ha látod, mennyire hiányoznak életemből a jócselekedetek, pótolod a te érdemeidből és öltöztetsd lelkemet erényeidbe. Oly bánatos és vigasztalan vagyok, amikor *kívánságaim ürességére* gondolok, amelyek oly földiesek és haszontalanok voltak, ahelyett, hogy az örök igazságokkal foglalkoztattam volna elmémet. Vigasztalj engem, szeretett Mesterem, add nekem érdemeidet, melyeket a getszemáni kertben szereztél, amikor a rettenetes gondolatok a földre nyomtak, látva minő hálátlansággal viszonyozza az emberiség a te szeretetedet.

Vigasztalanság üli meg szívemet, amikor arra gondolok, mennyiszer *visszaéltem nyelvemmel*, mennyi vétkes beszédet és rágalmozást követtem el s az imádság nyelvét meg majdnem elfelejtettem. Enyhítésemre szolgál, ó, Mesterem, ha nekem adod érdemeidet, melyeket akkor szereztél, amikor Kaifás főpap téged mint istenkáromlót vádolt; adj nekem azon érdemeidből, melyeket Heródes gúnyolódásakor szereztél, aki téged, a végtelen bölcsességet az esztelenek ruhájába felöltöztetett; adj nekem érdemeidből, melyeket akkor szereztél, midőn Pilátus téged, az ártatlan bárányt, mint gonosztevőt elítélt; adj nekem azon érdemeidből, melyeket akkor szereztél, amidőn az a nép kigúnyolt, amelyik hálátlannul annyi jótéteményed után azt kiabálta: „Feszítsd meg őt!”

Nagyon levert és szomorú vagyok, amikor eszembe jutnak azon *méltatlanságok*, melyeket életemben száz és ezer számra elkövettem ellened. Én a te adományaidat elfogadtam s ahelyett, hogy tiszteletedre fordítottam volna, nagyon sok esetben megbántásodra használtam föl azokat. De te vigasztalsz engem és juttatsz nekem azon érdemeidből, melyeket a Golgotán szereztél, amikor töviskoronás fejedet, a hóhéroktól megostorozott testedet odaengedted ellenségeidnek, hogy még jobban megkínózzanak és keresztrefeszítsenek.

Ó, édes Mesterem, adj nekem valamit érdemeidből és lelkem annyi vigaszt merít abból, hogy könnyeim édesekké válnak, a száműzetés fájdalmai pedig értékesekké, mert biztos vagyok benne, hogy a mennyország egykor örökségem leszen. Amen.

6. „Ó, jóságos Jézus, hallgass meg engem!”

Ó, Mesterem, te a végtelen jóság vagy! Nyomorúságomban tehát hozzád menekülök azzal a teljes bizalommal, hogy meghallgatsz engem. Ég és föld telve van a te jósággal, minden teremtmény azt kiáltja felém: „Bízzál!”

Tulajdonképp a te jelenléted a legméltóságosabb Oltáriszentségben adja nekem ezt a határtalan bizalmat. Mert értem vagy itt mint fogoly a szeretet Szentségében. Érettem időzöl itt annyi órán át magányosan. Érettem viseled itt annyi kereszténynek közömbösségét és tiszteletlenségét, annyi ellenségednek bántalmazásait. Érettem vagy kitéve az oltárra imáadásra. Érettem járod végig az utcákat ünnepélyes körmenetekben, hogy áldásodat osztogasd. Tehát én érettem rendelted ezt a legméltóságosabb Szentséget.

Jó Mesterem, te nem szoktad befejezetlenül hagyni szeretetednek műveit; a kiválasztott lelkeket, kiknek megmutattad Szívednek mérhetetlen kincseit, nem hagyhatod szegénységben. Nyisd meg tehát Szívedet és áraszd reám kegyelmedet. Te tudod legjobban, mire van szükségem; nagylelkűségednek ne legyen határa, mert az én szükségleteim is határtalanok. Talán meg is sérteném végtelen jóságodat, ha kevés kérésem volna. Nem egynéhány kegyelmet kérek tehát, hanem sokat; minden kegyelmedre szükségem van, hogy

szentté lehessen. Ne teremtményedet, szolgálodat lásd most magad előtt, még kevésbé egy bűnöst, hanem gyermekedet, aki Atyád felé nyújtja kezét és annak jóságára bízta magát egészen. Hallgass meg, ó, jóságos Jézusom! Amen.

*

Hozzád menekülök, mert a teremtményeknél kifáradtam s bennük sokat csalódtam. Fájdalmaimban és szükségeimben sokszor fordultam hozzájuk, de nem értettek meg és cserbenhagytak. Én még mindig reménykedtem, hogy majd segítenek rajtam. Szívem sok sebből vérzett már, de az emberek közömbösek maradtak velem szemben. Leszegényedtem és az emberek még jobban magamra hagytak; a *rágalmazás* beszennyezte becsületemet és senki egy szóval sem védett; amikor *csapás* ért, nem vigasztaltak; a *kételyben* nem adtak jó tanácsot; a lelki *veszélyekben* nem támogattak; a *kísértésekben* nem védelmeztek. És én balga még mindig a teremtményekben bíztam, te pedig itt időztél közelemben és vártál reám mindig készen, hogy meghallgatsz engem.

Végül e sok csalódás után is csak jóságodat ismertem föl, mert a teremtmények tehetetlenségét, semmiségét saját magamon kipróbálva arra kényszerítetted, hogy hozzád meneküljek. Most itt vagyok megalázva és fölkapart lélekkel előtted. Megvallom, egyedül neked van olyan gazdagságod, amely az én szegénységemen segíteni tud; csak te vagy olyan jóságos, hogy minden bajomban segítségem vagy. Hallgass meg tehát könyörgésemet és add meg nekem a kegyelmet, hogy minden szükségemben és szenvedésemben egyedül csak tebenned bízam és senki másban. Amen.

*

Ó, jóságos Mesterem, mialatt itt időzöm jelenlétedben és arra kérlek, hogy meghallgass engem, a megszegyenülés érzete nehezedik reám és nem merem tekintetemet a tabernákulumra emelni. Milyen jogcímen kívánok én tőled kegyelmet, mikor hálátlanságomban annyiszor megszegtem parancsaidat? Hányszor intetted engem a szeretet hangján, hogy megtartsam törvényeidet és én ellenkeztem; számtalanszor megbántottalak bűneimmel! Ó, de szomorúan gondolok most ama napokra és azoknak rossz emléke egészen megzavar. Emlékszem, amikor szenvedélyeim szavát elébehelyeztem szereteted hangjának. Rágondolok irgalmasságod ezerféle találékonyságára, hogy keresztségi ártatlanságomat megőrizzed, melyet annyiszor beszennyeztem, még mielőtt megismertem volna annak teljes értékét. Emlékszem a sok jópéldára, melyet a kiválasztott lelkeknél láttam, de én inkább a világ botrányait kerestem. Rágondolok azokra a lelkiismeretfurdalásokra, amelyekkel munka közben, pihenésben, éjjel és nappal jóakaratólag figyelmeztetted, de én inkább hallgattam lanyhaságomnak hamis beállításaira. Emlékszem, mikor a szerencsétlenség kiáltásával figyelmeztetted és én a szórakozás hamis hangja után indultam. Emlékszem, amikor a keresztről szóltál hozzám, amelyre annyiszor föltekinttem, de én inkább a világ hiúságaira hallgattam. Emlékszem, hányszor szóltál hozzám titokzatos hangon a tabernákulumból, de én azokat önként és tiszteletlenül visszautasítottam. Honnan vegyek bátorságot ezek után a reménykedésre, hogy meghallgatód kérésemet? Egyedül a te végtelen jóságod adja nekem ezt a bizalmat.

Ó, szeretett Mesterem, csak egy pillantást vess reám, fogadd el bánatkönnyeimet, takard el irgalmasságoddal vétkenek sokaságát és ajándékozz meg kegyelmed gazdagságával. Amen.

*

Ó, Mester, ez a te Szívednek öröme és boldogsága, hogy bőségben osztogasd kegyelmedet ott, ahol előbb a gonoszság és a bűn uralkodott. Ez egy újabb ok számomra, hogy benned bízzak. Hibáim évek múltán annyira megsokasodtak, hogy nem mernék bízni jószágodban, ha az nem volna végtelen. Íme, itt állok előtted, mint egyik azok közül, akik földi életedben kegyelmet és megbocsátást találtak nálad. Amint a kananei asszony leányát megszabadítottad az ördög kínzásától, úgy szabadítsd meg az én lelkemet is a kísértésektől, hogy az ördögnek ne legyen hatalma fölötte és ne jusson a kötelességmulasztás hibájába. Ahogy Magdolnának bánatkönnyeire való tekintettel megbocsátottál minden bűnt, úgy tekints reám is irgalmasan és bocsáss meg nekem is. Amint Zakeusnak szívét megolvasztottad kegyelmeddel és betértél házába, úgy szabadítsd meg az én szívemet is a földi kötelékektől és alakítsd át tabernákulummá. Amint a szamariabeli asszonynak megnyitottad a kegyelem forrását és lelkét fölékesítetted erényekkel, sőt még a vértanúság koronájával is megajándékoztad, úgy tisztíts meg engem is annyira, hogy kész legyek inkább életemet föláldozni érted, mintsem hogy halálos bűnnel megbántsalak. És ha vakságom miatt ismét bűnbe esnék, akkor, ó, jószágos Jézusom, mondd el újból azt az imát értem, amit a keresztfán hóhéraidért mondtál: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek! Amen.

*

Ó, Mester, légy számomra az a mágnes erő, amely napközben is többször magához vonz és hallgass meg engem. Amikor hozzád kiáltok, hallgass meg engem! Amikor szobám csendjében imádkozom talán keserű könnyek között, ó, hallgass meg és erősíts meg az élet megpróbáltatásaiban! Amikor a kereszt alatt térdelek és bűneim bocsánatáért esedezem, hallgass meg engem! Amikor a világ félreismer, amikor érzékies hajlamaim ellen küzdök, ó hallgass meg és segíts győzelemre! Amikor munkáimban izzadok, és azokat följánlom szent akaratom tiszteletére és bűneim bocsánatára, ó, hallgass meg és add munkáimra szent áldásodat! Ha a betegség ágyhoz köt, akkor az én fájdalmaimat egyesítve a te szenvedéseddel ajánld föl mennyei Atyádnak kedves áldozatul! Amikor majd a halál küzdelmét vívom és bánatos lélekkel még egyszer bűneim bocsánatáért könyörgöm, amikor megtört hangon utánad mondom a szavakat, melyeket te a keresztfán mondtál: „Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet!” ó, akkor hallgass meg engem! Amen.

7. „Szent sebeidbe, rejts el engem!”

Ó, Mesterem, a te legszentebb öt sebed az isteni bölcsességnek az iskolája. Kérlek, fogadj be oda engem és rejts el sebeidbe, hogy tanításodat minél jobban elsajátíthassam. Kik sebeztek meg téged annyira? Honnét van a sok seb szent testeden? Ellenségeid okozták azokat. És mégis nem a bosszú és büntetés vére folyt sebeidből, hanem a megváltásé. Az emberi kegyetlenség tehát nem oltotta ki a szeretet lángjait, hanem inkább lángralobbantotta; és hóhéraid, miután megsebesítettek, a halál helyett az életet remélhetik. Ó, bárcsak megérteném ezt a főséges tanítást! Te nemcsak megparancsolod, hogy ellenségeinket szeressük, hogy jót tegyünk azokkal, akik minket gyűlölnek, hogy imádkozzunk azokért, akik minket üldöznek: hanem olyan példát adsz, aminek elegendőnek kell lenni arra, hogy minden gyűlöletről lemondjak és minden bosszút elfojtsak. De mivel parancsaid között a megbocsátás a legnehezebb az emberi gyöngeségnek, épp azért arra kérlek, rejts el engem szent sebeidbe és adj kegyelmet, hogy szereteted példáját követhessem. Ha nem is érem el tökéletességedet, de legalább megközelíthessem és hasonlóbb lehessen hozzád.

Ó, isteni Mester, aki megengeded, hogy annyi sebet ejtsenek rajtad és e miatt oly sok keserűséget és fájdalmat kiállottál; aki magadra vállaltad az egész emberiség bűnterhét és tartozását; amikor mindezekért reád nehezedett mennyei Atyádnak igazságossága, egyetlen panasz szó nem hangzott el ajkadról. Ezután én sem panaszkodom, amikor az emberek gúnyolnak és megbántanak, annál kevésbé, mert én sokszor megbántottalak téged és megérdemlem a bántalmakat. Hálas akarok lenni az ilyen bántalmakért és megcsókolom atyái kezedet, csak bűneimtől tisztíts meg engem. – Ó, jóságos Mester, te föltámadásod után megtartottad sebhelyeidet, sőt azt akartad, hogy nyitva maradjanak és ne vádlójelek, hanem a megbocsátás menedékhelyei legyenek azok a bűnösök számára. Ha engem is igazságtalanságok érnek vagy eszembe jutnak az elszenvedett jogtalanságok, sebeidre gondolok és mindenkinek megbocsátok. – Ó, Mesterem, te állandóan mutatod Atyádnak e sebhelyeket, hogy a bűnösök számára irgalmat és megbocsátást eszközölj. Ellenségeim igazságtalanságától és hálátlanságától megsebezve én is bemutatom könnyeimet és fájdalmaimat a mennyei Atyának, hogy áldást nyerjek megbántóimnak, magamnak pedig a megbocsátás és kitartás kegyelmét. Ó, Mesterem, a te sebeid dicsőségedre válnak, mert a mennyben örökké ragyognak; én pedig gyöngeségeimben dicsekszem, csak a te erényed lakozzék bennem. Az én dicsőségem az lesz, hogyha hozzád hasonlíthatok a szenvedésekben és kereszted hordozásában. Ezek az én jóföltételeim, melyeket jelenlétedben fogadtam. Hogy azokat meg is valósíthassam, add hozzá szent véred kegyelmét és rejts el engem szent sebeidbe. Amen.

*

Nem elégszem meg azzal, hogy itt vagyok előtted. Igaz, nagy leereszkedés ez részedről, amiért nem is tudok eléggé hálát adni. Én most egy nagyobb bizonyítást kérek szeretetedről. Nekem nem elég az, hogy szívembe térsz. Igaz, hogy ez már túlradó szeretet részedről, amelyet az angyalok is megcsodálnak. Én még egy kegyelmet kérek: rejts el engem szent sebeidbe! Ott akarom megismerni, mily hálátlan voltam, amikor bűneimmel megbántottalak. Eddig úgy láttam a bűnt, mint a te megcsúfolásodat, de nem fogtam föl annak súlyosságát; eddig úgy néztem a bűnt, mint tiszteletlenséget keresztény mivoltom ellen; mint gonoszságot, amely poklot érdemel; de sohasem gondoltam arra, hogy azzal inkább fájdalmadat növelem, mint saját káromat.

A te szent sebeidben akarom megismerni, mennyit szenvedtél bűneim miatt. Add, hogy oldalsebedben átérezzem, mit szenvedtél, midőn én a teremtményekhez rendetlenül ragaszkodtam és a felebarát iránt való ellenszenvet nem küzdöttem le magamban. Rejts el engem lábaidnak és kezded sebeibe, hogy átérezzem, milyen nagy fájdalmad volt rosszcselekedeteim miatt és amikor a bűn útján jártam. Rejts el engem homlokod sebeibe, hogy ott átérezzem, mily fájdalmas tövisszúrások voltak azok, amelyeket sok rossz gondolatommal okoztam. Rejts el engem szent testednek többi sebeibe, hogy átérezzem, minő szenvedéseket állottal ki, midőn oly kegyetlen csapásokat mértek rád az én érzékies, az önmehtagadásokat kerülő viselkedésem miatt.

Ha a szentek a keresztre tekintettek, vagy szenvedésedről megemlékeztek, könnyekre fakadtak; mit érzek én, midőn sebeidben elrejtőzve még nagyobb mértékben átérzem kínszenvedésednek keserűségét és minden fájdalmát? Ó, Mester, könnyeimmel akarom lemosni méltatlanságomat, utálattal viseltetem a bűn iránt és inkább elfogadom a legkegyetlenebb halált, semhogy neked újból fájdalmat okozzak.

Ó, hallgass meg engem és add kegyelmedet, hogy könnyeimmel enyhülést szerezzek sebeidnek, melyeket gonoszságaimmal okoztam. Amen.

*

Rejts el engem sebeidbe, hogy végre jobban megismerjem szerető bölcsességednek mélységét és behatoljak annak egyes részleteibe is és lássam, mit tettél érettem. Ha ezen titkokban elmélyedhetek, megtudom azt, amit a teremtményeknél és az emberi bölcsességben hiába kerestem. Mindenekelőtt megismerem majd, melyek a te szándékaid énvelem? Nyisd meg tehát nekem Szívedet és többi sebeidet! Úgy szeretnék behatolni titkaidba s azokat mindjobban megismerni!

Te alkottál engem, de miért? Miért ez a kitüntetés számomra? Miért kaptam én értelmes lelket annyi más teremtmény előtt, amelyek megismerhetnének és jobban szerethetnének? Én oly keveset tudok ezekből a kérdésekből! Csak azt tudom, hogy örök szeretettel szeretted és teremtettél engem. Ezen igazság teljes értékét és fontosságát azonban nem tudom megérteni.

Te megváltottál engem drága véreddel és kereszthaláloddal, de miért? Miért kellett az a sok szenvedés, holott akarodnak egyetlen megnyilvánulása elegendő lett volna akár ezer világnak is a megváltására? Minő titok rejtőzik fájdalmaid tengerében? Ezen kérdésekre találok ugyan némi magyarázatot a Szentírásban és az Egyház tanításában, de ki tudja nekem a mélyebb értelmet megadni?

A legméltóságosabb Oltáriszentséget rendelted; de miért? Tudom jól. Azért, hogy mindig velem légy és hogy szívembe jöhess. De amit e szavak jelentenek, abból vajmi keveset értek. A szentek, akik sebeidbe rejtőztek, megértették némileg, mit jelentenek a szavak: „Jézus az Oltáriszentségben” és úgy éltek a földön, mint a mennyből leszállt szeráfok. Én azonban mindig gyenge maradok, mert én mindig csak gyarló ember módjára bánok ezzel a mennyei kenyérrel. Akarod-e tehát, hogy tudatlanságomban továbbra is megmaradjak? Vajon kizársz-e engem sebeidből, amelyek tudvalevőleg a legmélyebb és legfölségesebb igazságoknak az oktatói?

Hallgasd meg gyarló imádságomat, rejts el sebeidbe, hogy a világ elől elrejtőzve a te sebeidben ismerjem meg e két nagy igazságot: Ki vagy te és ki vagyok én? Amen.

*

Ó, Mesterem, miért szeretsz engem annyira? Miért jössz hozzám oly gyakran a szentáldozásban?

Mit találsz nálam, amiben gyönyörködhetsz? Leszállsz hozzám, bennem lakozol, hogy elrejtse magad minden emberi szem elől. Szívembe menekülsz, amely pedig tele van hibával. Ó, Mesterem, mennyi türelmet és szeretetet látok ebben! Nem veted meg, hanem eltűröd ezt a méltatlan lakást. Földi életedben annyi beteghez közeledtél, akiket sebek borítottak; de amelyek egy-egy tekintetedre eltűntek és megszűntek. Az én sebeim sokkal makacsabbak, mert azok bűnök és mélyen beették magukat szívembe, lelkembe; és te oly jóságos türelemmel időzöl ott, sőt naponta visszatérsz, még hogyha vonakodik is lelkem a te gyógyító kegyelmedet igénybe venni. Te megelégszel azzal, ha a lélek él és lakhelyül választod, még ha beteg, akkor is. Irgalmasságodnak ilyen bősége mellett túlságba merészkedem én is kéréssel, mert azt kérem tőled, hogy a méltatlan lakhelyért, melyet szent testednek készítettem, add nekem a kegyelmet, hogy én viszont a te szent sebeidben vehessek magamnak lakóhelyet. Engedd meg, hogy azokban elrejtthessem magamat és ott lakhassam mint otthonomban. Ott legalább nem fogom látni többé a világ botrányait, amelyek halálra kínoznak. Ott már nem csábítanak a kísértések, nem hallom az emberek könnyelmű beszédeit, nem esem bele többé a gonoszlélek töreibe és ott már szenvedélyeim is csak arra ösztönöznek, hogy téged szeresselek és neked szolgáljak.

Jóságos Mester, ne vesd meg kérésemet, add nekem szegény bűnösnek ama vigaszt, hogy szent sebeidbe menekülhessek, ott elrejtőzve maradhassak és e bizalmas egyesülés által

megtisztuljak vétkeimtől, míg aztán eljön az óra, amikor én is megnyerem azoknak jutalmát, akik a te tökéletességed képét viselik. Amen.

8. „Ne engedd, hogy valaha elszakadjak Tőled!”

A szeretet Szentségében az igénytelen kenyér színe alá rejtéd magadat, ahelyett, hogy isteni fénnel vennéd körül megdicsőült emberségedet és én mégis fölkiáltok apostolaiddal, akik a Tábor hegyén tanúi voltak dicsőségednek: Ó, de jó és szép itt lenni! Én is szeretnék itt állandó lakást, hogy mindig nálad lehessenek. Ez azonban nem lehetséges, mert kötelességeim másfelé hívnak testileg; meg kell válnom szeretett oltárodtól, amelyen szívemnek magasztos érzelmeit áldozatul hoztam. Mielőtt tehát eltávoznék, ne engedd, hogy az én hibámból tőled elszakadjak.

Én most jelenlétedet és békédet élvezem, de azt a te jóságodnak köszönhetem, amely oly titokzatos utakon át kivezetett engem a világ nyugtalanságából. Eleinte közömbös voltam hívásodra, de szereteted legyőzött. Bajokat, csapásokat küldtél rám, keserűvé tetted életemet és így megértettem, hogy a világ nagy áruló. Miután a teremtményekben annyiszor csalódtam, megtudtam azt, hogy kívüled és nélküled nincs igazi béke. A megbocsátás reményében visszatértem hozzád és föltettem magamban, hogy soha többé el nem hagyjak. Erősítsd meg kegyelmeddel gyenge akaratomat és ne engedd, hogy tőled valaha elszakadjak.

Ha az ördög kísértéseivel, a világ csábításaival vagy szenvedélyeim a bűnös ingerekkel ellenségeddé akarnának tenni, ó, áldott Mesterem, inkább ostorozz engem, csak nálad maradhassak! Ne hagyd nyugodni lelkiismeretemet, epével keverd kenyeremet, veszítsem el jó hírnevemet, legyek elhagyatott, sebesítsd meg szívemet, vedd el tőlem a tetőt, amely véd, vagy a rongyot, amely betakar, legyek a legboldogtalanabb az emberek fiai között: csak azt ne engedd, hogy tőled valaha elszakadjak.

Mindent neked adok, amim van; napjaimat és önmagam; kész vagyok veled megvívni a halálharcot az Olajfák hegyén, vagy hogy töviskoronával övezzék az én homlokomat is, hogy megostorozzanak, hogy keresztedet fölvigyem a Kálváriára és ott fölszegezve meghaljak: csak egyre nem vagyok kész és hajlandó kegyelmednek segítségével, hogy tőled valaha elszakadjak. Amen.

*

Hála neked, Mesterem, azért a nagy kitüntetésért, hogy téged követhetlek. Íme, itt vagyok jelenlétedben és az Atyának és Szentléleknek a jelenlétében is. Mellettem vannak, és mély imádásodba merülnek az angyalok is; ide tekintenek a pátriárák és próféták; itt vannak dicső koszorúban az apostolok, a vértanúk, a hitvallók és szüzek seregei, akik mind örvendenek ama boldogságban, hogy arcodat szemlélhetik és a szeretet énekét énekelhetik. Ó, minő tiszteletben és örömben részesítesz engem, gyarló teremtményed! Érzem kegyelmednek nagy kitüntetését és arra kérlek érdemeid és a szentek érdemei által, ne engedd, hogy tőled valaha elszakadjak.

Mi lenne velem, ha vagy én elhagynálak, vagy te elhagynál engem? A legfölségesebb Szentháromság helyett a te legnagyobb és legutálatosabb ellenséged, a sátán állana közelenben; nem az Isten angyalai, hanem a pokol ördögei; nem a szentek, hanem a bűnösök; nem a vértanúk, hanem az Egyház üldözői; nem az apostolok, hanem a hittagadók; nem a hitvallók, hanem az eretnekek; nem a szent szüzek, hanem a romlottak és erkölcsrablók volnának mellettem. Az élet zarándokutain gyakran jutok méltatlan környezetbe és egyedül a veled való egyesülés ment meg minden veszedelemtől. Ha valami szerencsétlenség folytán elszakadnék tőled, a nélküled való élet egész biztosan a

kétségbeesésbe kergetne. Reszketek ilyen gondolatnál, ó, Mester! Vajon lehetséges volna az, hogy téged mint a legjobbat megszorítsalak, hogy irántad engedetlen legyek? Örök és sérthetetlen jogaid vannak fölöttem, miképpen volna lehetséges, hogy én téged végtelen szent Istent káromoljalak, hogy én téged, aki értem meghaltál, a halálos ágyamnál visszautasítsalak? Nem, nem engedheted meg, hogy ilyen szerencsétlenség érjen, hogy én tőled valaha elszakadjak! Egyetlen lehelettel alkottál engem, életednek fölládozásával megváltottál, bölcsességeddel megvilágosítottál és tulajdon testeddel tápláltál... Tehát egészen a tied vagyok. Maradj velem egyesülve, hogy még a pokol hatalma se választhasson el tőled. Amen.

*

A legméltóságosabb Oltáriszentség, melyet most alázattal imádok, a te legszebb műved. Minden szereteted, hatalmad és bölcsességed benne van annak rendelésében. Ég és föld még nem voltak, te már akkor a szent Eucharisziára gondoltál. Alighogy megalkotod az embert, mindjárt megadtad neki ezen isteni kenyér jelképét, hogy forró vágyakozással előkészítsd őt annak vételére. A paradicsomban az élet fája, a Melkizedech által följánlott kenyér és bor, a pusztai manna, a kenyerek a templomban, Illés kenyere, a húsvéti bárány, mindezek az eucharisztikus asztalt jelképezik és kifejezik ama legfőbb vágyadat, hogy az emberekkel egyesülj. Emberi alakot vettél föl, és mint testvérünk jelentél meg az emberek fiai között, de szeretetednek ez nem volt elég. Meghaltál az emberek iránt való szeretetből, de még ez sem volt elég, mert még nem érkeztl el isteni szándékaid megvalósításához. Nem nyugodtál addig, míg az Eucharisztia által magadhoz nem vonzottad az embereket, hogy senki se nélkülözze a veled való egyesülést. Fogoly maradtál a tabernákulumban, és külön parancsot adtál, hogy asztalodnál mindnyájan megjelenjünk, mert különben az örök halál vár reánk. És milyen értékei vannak lelkenek, hogy ebben a nagy kitüntetésben részesítesz engem? Csak egy kiválósága van, hogy nyomorult és bűnös; s csak egyedül a te végtelen szereteted lehet az, amely vágyódik annak megmentése és megszentelése után. Mily nagy szerencsétlenség és egyúttal mily nagy gonoszság volna az részemről, hogyha tőled eltávolodnék! Ez volna a legsztelenebb lázadás és egy helyrehozhatatlan szerencsétlenség! Vagy egy elkárhozottnak a dacosságával harcoljak szereteted ellen? Emberi és keresztényi méltóságomat áldozzam föl? A legnagyobb hálátlansággal szomorítsam meg az eget? Nem, ó, szeretetreméltó Mesterem, ennek sohasem szabad megtörténnie! Én is azt mondom Szent Pál apostollal: sem szenvedés, sem ínség, sem éhség és szegénység, sem üldözés és veszély, még a halál sem választhat el engem a te szeretetedtől. Amen.

*

Ó, Mester, végtelen bölcsességedben látod lelkenek gyengeségét és a rosszra való hajlandóságomat, amelyeket elkövetett bűneim és a teremtmények rossz példái még csak növelnek. Jaj nekem, ha nem segítesz és nem nyújtod továbbra is kegyelmednek hathatós támogatását! Megváltásodnak műve egy perc alatt elpusztulhat most és mindörökre. Sokan elhagytak már téged és szemed láttára önként rohantak bele a kárhozatba: nem történhetnek meg ugyanaz velem is? Amikor bűneimmel egyenesen kihívom igazságosságodat, hogy merek én akkor még csak gondolni is a mennyországra? És mégis a mennyországba akarok jutni, hogy örökre veled lehessenek. Amikor a tabernákulum előtt leborulok, amikor a szentáldozásban magamhoz veszek, láncolj magadhoz engem annyira, hogy soha el ne szakadjak tőled.

Ó, lelken szerelmese, végtelen szereteted által, amely az égből a földre hozott, szenvedéssel tele földi életed érdemei által, a Golgotán kiontott véred és kereszthalálod által

add meg nekem a kegyelmet, hogy tőled soha el ne szakadjak. Ezt a szerencsétlenséget tartsd távol tőlem mindenkor! Nem, a pokolba nem akarok jutni. A pokolba! Ó, Istenem, már a gondolatára is megremegek. Nem tudnám azt elviselni, hogy *szemem*, amely naponkint a tabernákulumra tekintett, haragos pillantásokat vessen a mennyország felé. Nem tudnám elviselni, hogy szent véred által megpirosított *nyelvem* téged örökre káromoljon. Nem tudnám elviselni, hogy *szívem*, amely annyiszor volt lakhelyed, gyűlöljön téged, és végül hogy *értelmem*, amely annyi időn át a te igazságaidat szemlélte, most örökre elsötétüljön. Mily borzasztó volna emlékezőtehetségemnek visszagondolni a jótéteményekre, a jótevőkre és mindazokért örökre hálátlannak maradni! Mily kínos volna *akaratomnak*, amely mindig szereteted után vágyott, az ellened való folytonos lázongás! Mindezt még inkább fokozná a rettenetes valóság, hogy tőled örökre el vagyok szakítva.

Ó, Mester, szoríts erősen Szívedre, ölelj magadhoz végtelen szeretetteddel, és ne hagyj növekedni gyarlóságomat újabb bűnökkel; onts szívembe utálatot a teremtmények iránt; adj legyőzhetetlen vágyat, hogy csak szeretetedben éljek, és hogy utolsó szentáldozásom után a kereszttel a kezemben adhassam vissza lelkemet a te Szívednek. Amen.

9. „A gonosz ellenségtől, oltalmazz meg engem!”

Ó, Uram, a sátán olyan merész volt, hogy még téged is megkísértett; milyen lesz akkor velem szemben? Te Isten Fia vagy, a Mindenható és a pokol bátorkodott fellépni ellened; milyen eredményeket ígérhet magának nálam, gyarló teremtményednél, akit már annyiszor legyőzött?

A puszta magányában kísértett meg téged a gonoszlélek, ahol semmi bűnre csábító inger nincsen; mennyivel inkább fölhasználja akkor a világ lármáját, amely tele van élvezettel és botrányal, hogy engem törbe csaljon?

Negyvennap *böjtölés* után közeledett hozzád a gonoszlélek, mennyivel inkább környékez akkor engem, aki úgy idegenkedem a böjtöléstől és vonakodom minden önmegtagadástól?

A templomnak, *Isten házának ormán* lépett hozzád, vajon akkor a bűn házát, amely az én lakásom, elkerüli-e az ördög?

A hegytetőn lopózkodt közeledbe, ahol pedig távol van az ember a földiektől és közelebb az Istenhez; vajon megkímél-e akkor engem, akit a föld annyira magához köt, és aki csak nehezen tud fölemelkedni a mennyekiekhöz?

Ó, Jézus, az emberiség isteni Mestere, te azért vállaltad magadra ezen kísértéseket, hogy példaképünk légy; *intés* ez nekünk, nehogy beképzeljük magunknak, hogy mi szabadok lehetünk a kísértésektől; *tanítani* akartál minket, hogyan kell azok ellen küzdeni és azokat visszautasítani.

De Uram, lehetetlenség példádat követni és a gonoszlelket legyőzni, ha kegyelmed nem segít. Semmit sem tehetek nélküled, Jézusom! Adj tehát nekem is kegyelmet, mint Szent Pál apostolnak, midőn a sátán angyala közeledett hozzá és heves kísértésekkel ostromolta. A te kegyelmeddel én is mindent megtehetek, ó Uram!

A sátán elém tárja mindazt, ami a testé és föllazítja bennem a testi vágyat a lélek ellen. Te pedig, ó, Üdvözítőm, add, hogy világosan megismerjem, hogy nem a földért, hanem a mennyországért teremtettél engem, hogy a testnek csak annyit engedjek, amennyivel készséges és engedelmes szolgája leszek a léleknek. Akkor legyőzöm a sátánt és én is azt mondom: „*Távozz tőlem, sátán, mert nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami Isten szájából jön!*”

A sátán megkísért engem, hogy az emberek dicséretét keressem, a neked járó tiszteletet pedig elhanyagoljam. Te pedig, ó, Jézusom, adj nekem kegyelmet, hogy belássam, hogy ez a

kevéltség és hiúság a te igazságosságodnak a kihívása. Akkor könnyen elúzó a kísértőt eme szavakkal: *Nem akarom az Úr haragját magamra vonni!*

Megpróbálja majd a sátán emberi és keresztény méltóságomnak elrablását, amikor a szemek kívánságát támasztja fel bennem, hogy a földi javakat, gazdagságot szeressem és imádjam. Te pedig, ó Mester, kegyelmeddel ébreszd föl lelkiismeretemet, hogy e pokoli csábításoktól elforduljak és ne legyek bálványozója a pornak, hanem megvetve a sátánt, azt mondjam: *Távozz tőlem, mert én egyedül az Istent imádom!*

Ó, Megváltóm, utálok ezt a pokoli ellenséget; de mégis félek, hogy legyőz a csábításaival. *Segíts tehát, Uram, mert különben elveszem!* Légy irgalmas hozzám és védj meg engem hatalmas karod erejével! Egyedül benned bízom és remélem, hogy távoltartod tőlem ezt a veszedelmes ellenséget, vagy annyi erőt adsz, hogy állhatatosan és határozottan visszautasíthatom. Amen.

*

Itt vagyok, Uram, jelenlétedben, egész közel hozzád. Körülöttem minden fönség és hatalom. Angyalok légiói vannak itt, akik velem együtt imádnak téged, aki az út, igazság és az élet vagy. Most nem mer megközelíteni és megkísérteni a gonoszlélek, mert támadásai hatalmadon meghíusulnak. De mi lesz velem rövidebb vagy hosszabb idő múlva a világ szórakozásaiban, ha távol leszek e szeretet Szentségétől, vagy ha új veszélyek és bűnalkalmak közé kerülök?

Ó, Megváltóm, mindig közeledben szeretnek lenni, mindig lábaidnál ülni, mint az a szerencsétlen Gerasa-i, akiből kiűzted az ördögöt! De te azt parancsolod, hogy hivatásbeli kötelességeimhez térjek, hogy erényes és szent élettemmel a te irgalmasságodat hirdessem és magasztaljam. Engedelmeskedem tehát, ó, Jézusom! De állj mellém kegyelmeddel és ne vedd le rólam védő kezedet; legyen rajtam mindig szeretetednek tekintete, és ha az ellenség közeledik, akkor éreztesd vele hatalmadat itt a tabernákulumban, és üzd el őt tőlem, vagy adj legalább annyi erőt, hogy ellenállhassak és legyőzhessem őt.

Jézusom a tabernákulumban, aki oly mélységesen megaláztad magadat, kötelességemnek tartom, hogy ezen erényedet én is kövessem és hozzád hasonló legyek. Sajnos, a gonoszlélek az alázatosság erényének a legnagyobb ellensége és mindig azon van, hogy a kevéltség bűnébe essem. Lelkemnek minden képességét és erejét arra csábítja, hogy az alázatosság ellen vétsek; és tényleg, alig veszem észre, gondolataim sokszor tele vannak hiúsággal és kevéltséggel.

Amikor a szentek életét olvasom, fülembé súgja az ördög, hogy már nagyon előre haladtam az életszentségben; ha imádkozom, arról akar meggyőzni, hogy az imádság szelleme él már bennem; ha önmegtágadásokat gyakorlok, azt mondja, hogy már megváltam a földiektől és közel vagyok az éghez; amikor rólad beszélek és téged követlek, arról suttog, hogy az emberek előtt már az életszentség hírében állok.

Ó, Istenem! mennyi nyomorúság! Ó, ne hagyj el engem! Én kitartok az imádságban és mindent elkövetek, hogy neked engedelmeskedjem és téged kövesselek; de örködj fölöttem, ó, Uram, hogy az ellenség le ne győzzön és igazi alázatosságban neked tetszően végezhessem minden cselekedetemet, és hogy elérhessem azt a dicsőséget, amelyet azoknak ígértél, akik magukat itt a földön megalázzák. Amen.

*

Reszketek már annak a gondolatára is, hogy ilyen veszedelmes ellenség tör állandóan lelkem vesztére. Ínségemben hozzád kiáltok, *Uram, ments meg engem, mert elveszem!* Hányan elbuktak már! Ha nem védesz, én is elesem. Félek magamtól, ha a sok kiválasztott

lélekre gondolok, akik az ördögnek áldozatul estek. Meg volt számukra a keresztség és bűnbánat szentségének kegyelme és mégis elestek. A szentáldozáshoz járultak, mint én, és mégis elestek. Élő hitük volt, és mégis elestek. Rendkívüli kegyelmekkel halmoztad el őket, és mégis elestek. Az egyik apostolt saját testeddel tápláltad, és mégis elesett. Hányan voltak már az erénynek magas fokán és sok esztendőt töltöttek szolgálatodban, s a gonoszlélek romlásba vitte őket! Nem történhetik velem is ugyanaz? Én még gyengébb vagyok, mint ők, és ugyanolyan kísértéseknek vagyok kitéve; hogyan lehetek hű hozzád, ha nem segítesz? Szomorúság fogja el szívemet! Lehetséges volna az, hogy annyi kegyelemben való részesülés után téged elhagyjalak, hogy én, aki annyiszor élveztem az élet kenyerét, a halál örökségével végezzem, miután annyira szerettelek és annyiszor megígértem, hogy csak téged akarlak szeretni, örökre gyűlöljelek és káromoljalak? Nem, ennek sohasem szabad bekövetkezni, szeretett Mesterem! Ha az ördög romlásomon dolgozik, dolgozzál te az én megmentésemért! Egyedül benned bízom! Ó, Mester! mielőtt az ördögnek áldozatul eshetnék, add nekem a kegyelmet, hogy itt a tabernákulum előtt a te végtelen szereteted átölelésében leheljem ki lelkemet! Amen.

10. „Halálom óráján, hívj magadhoz engem!”

Ó, Mesterem, Barátom, lelkemnek Atyja! Nemsokára üt számomra a búcsúzás órája, megvállok a földi élettől. Azokban a nehéz pillanatokban nem hallok már a teremtmények hangját és szívemet nem tudják megindítani. Ó, akkor szólj te hozzám és hívj magadhoz engem!

Hívj magadhoz ebből a világból, melyben annyit szenvedtem és annyi könnyet ontottam.

Hívj magadhoz ebből a világból, amely annyi akadályt gördített elém hozzád vezető utamban; annyi keserűséget, csalódást szerzett nekem, amely az erény szépségét elrejtette előttem és csak elijesztőt beszélt rólad.

Hívj magadhoz engem ebből a világból, amely jutalmul csak nyugtalanságokat szerzett nekem.

*

Ó, mennyi üdvös sugallattal hívtál engem oltárodhoz, hogy magamhoz vegyelek, hogy szentmisét hallgassak, hogy a tabernákulumban imádjalak! Hívtál engem, hogy a kereszten függő képedről, keserves kínszenvedésedről elmélkedjem, hogy szent sebeidben elrejtőzzem, hogy oldalsebedbe meneküljek. Hívtál engem, hogy tanításodat hallgassam, hogy földi életedben gyakorolt jóságodról, irgalmasságodról és a többi szent erényeidről elmélkedjem. Hívtál engem, hogy példádat kövessem, hogy törvényeidnek engedelmeskedjem, hogy tanácsaidat megszívleljem. Hívtál engem, hogy bűneim bocsánatát megnyerjem, hogy sok tartozásomat elengedjed, hogy kegyelmeidben bőségesen részesüljek ...

Ó, Jézusom, aki oly jó voltál földi életedben, ne hallgass – kérlek – ne hallgass halálom óráján, hanem még hangosabban, érthetőbben, még nagyobb szeretettel hívj engem utoljára – hívj magadhoz, hogy karjaidban, kebleden pihenhessek! Amen.

*

Ó, isteni Mester, te adtad nekem a földi életet! De mivel örök életre rendeltél engem, azt akartad, hogy földi zarándoklásom folytonos előkészület legyen a mennyországra. Minden új nap egy lépés a sír felé és Szent Pál apostollal nekem is azt kell mondanom: mindennap meghalok. Érthetően hallok szavadat, amely halálom órájára emlékeztet és hozzád hívogat.

Alázattal hallgatok ezután szavadra, bármilyen alakban hallom is azt, hogy mindenkor készen legyek téged követni, még a nehézségekben is.

Amikor nyári estén a nap utolsó sugara homlokomra esik, amikor a virágot hervadni látom kezemben, amikor az erdőben elcsendesül a madárénekek, mindezekben a te hívásodnak jelét látom, amely nekem a halál óráját hirdeti, ó, akkor a haldokló természetről irányítsd gondolataimat saját magamra, hogy megtanuljam, mi vár egykor testemre, amikor tekintetem tüze és ereje kialvófélben van, amikor kezem reszketni kezd, amikor lábam bizonytalanul tapogatózik, amikor minden tagom kimerül és elernyed. Amikor a halálnak ezen előhírnökei engem figyelmeztetnek, akkor nem fogok veled pörbe szállni intézkedéseid miatt, hanem Atyám hangját ismerem föl azokban, aki lassankint magához hív engem.

És amikor majd halálos ágyamon fekszem és a gyógyulásnak minden reménye elhagyott, akkor minden erőmet összeszedem, hogy már a halálküzdőlemben is a tied legyek egészen. És akkor, ó, jóságos és irgalmas Mester, midőn gyászoló hozzátartozóimnak és az orvosnak szavai is elnémulnak, szólj te hozzám és hívj magadhoz engem!

Te hívtál engem életre és én jöttem; te hívtál a szent hitre. és én jöttem és ezt sohasem tagadtam meg; te hívtál szolgálatodra, és én jöttem; te hívtál engem Szentsegédhez és én jöttem – ó, hívj engem majd utolsó órámban is, és a keresztény életre, majd pedig a te közvetlen szolgálatodra való hivatás nagy kegyelméhez add hozzá boldogító látásodnak nagy jutalmát. Amen.

*

Ó, Mester, amikor haldoklom, beszélj akkor szegény szolgádhoz, de szívrehatóan és lélekbemarkolóan. Ezen szavadra föléd majd hitem és megmutatja a mennyországot a dicsőséggel együtt, melyet készítettél nekem. Föléd a reménység, amely elűzi szívemből a félelmet és vigasztalanságot, sőt biztosít arról, hogy a mennyországot nekem készítetted. Újból föllángol a szeretet és égő vágyat kelt szívemben, hogy mielőbb egyesülhessek veled.

Szólj a te szolgádhoz, amikor a gonoszlélek félelmet kelt bennem, amikor újabb támadásaival az Isten irgalmába vetett bizalom és a kétségbeesés közti harcot szítja lelkemben. Szólj az én szeretteimhez is, akik körülöttem állnak és intsd őket, hogy betegségemben és gyöngeségemben csak fokozottabb áhítatukkal segíthetnek rajtam legjobban. Értesd meg velük, hogy az utolsó szentségek felvételéről gondoskodjanak, mielőtt a fájdalmak és a haláltusa elhomályosítaná értelmemet. Szólj a te fölszentelt szolgádhoz, hogy mint testvérem, barátom, atyám vigasztaljon engem. Szólj hozzám abban a nehéz órában, Uram, aki annyiszor hallattad szavadat életemben, hogy megértsem édes hívásodat, amely nyugalmat, jutalmat és örök boldogságot jelent számomra! Amen.

*

Mennei Mester, te vagy az élet kenyere! Aki ezzel a kenyérral táplálkozik, abban van élet és nem hal meg. Hiszem ezt az igazságot, mert te jelentetted ki és az anyaszentegyház tanítja; és amint a többi hitigazságok a keresztény gondolkodásnak legméltóbb tárgyai, úgy ez a főséges tanítás is teljesen megfelel eszem és szívem vágyainak. Élet kell nekem és ezt a szent Eucharisztia adja; olyan élet kell nekem, amelyik a síron túl is tart és ezt a halhatatlanság szentsége nyújtja; a halál feletti győzelmet, az örök élet csíráját az Eucharisztia biztosítja. Minő öröm és milyen félelem vesz rajtam erőt ennél a gondolatnál! Amikor fölszentelt szolgád odanyújtja nekem a szentostyát, azt fogja mondani: „Íme, az Isten Bíránya!” ekkor úgy tűnik fel majd előttem, mintha a tiszteletreméltó agg Simeont látnám magam mellett, aki fülembe súgja: „Tétetett ez soknak romlására és soknak a föltámadására”.

Tehát az örök üdvösség vagy az örök kárhozat lesz osztályrészem. Nem vonhatom ki magam eme rettenetes választásból. Örök sorsom az Eucharisziától függ; az lesz az én életem vagy halálom. Ha magamhoz veszek mint legfőbb Uramat és Parancsolómat, bejutok a te országodba; de hogyha szereteted parancsát visszautasítom vagy méltatlanul teljesítem, akkor örök átkod vár reám.

Mi lesz velem halálom óráján? Vajon magamhoz vehetlek-e mint szent útravalót? Vajon méltó leszek-e arra, hogy az utolsó kegyelmet, ami után leginkább kíváncsotam, megnyerem tőled? Vajon akkor jövedelleddel a mennyországot vagy az örök kárhozatot hirdeted nekem előre?

Ó, irgalmas Mester, ama végtelen szeretetre, amely az égből a földre hozott és a tabernákulum lakójává tett, kérek, könyörülj rajtam és már most úgy irányítsd kegyelmeddel lelkemet, hogy majd az utolsó órában hozzád fohászokdjék és magához vehessen, mielőtt ítélőszéked előtt megjelenne; add, hogy kedvedet találjad bennem abban a döntő és ünnepélyes órában!

Halálom óráján különösen érzem majd a vágyat az örök élet után; annál nagyobb és hatalmasabb lesz ez a vágy a halhatatlanság után, minél inkább eltűnik szemem elől a világ csalárdsága, minél inkább kitűnik az emberek tehetetlensége, hogy csak egy kicsit is meghosszabbíthatnák életemet. Mi lesz velem akkor, ha nem szólsz hozzám, hogy te vagy a föltámadás és az élet, s hogy ezt akarod nekem is megadni? Uram, mindent megteszek, hogy ezt a nagy kegyelmet elnyerhessem. Megígérem neked, hogy mostantól kezdve életem végéig minden erőmmel neked szolgállok. Elfelejtök mindent, ami a földiekre vonatkozik, és csak reád figyelek. A hit által éltetett tekintetem csak az Eucharisziára irányul és abban mélyed el, míg csak látásodat nem élvezzi! Szívem a remény által megerősítve csak érted dobog és utolsó fohászait, sóhajait hozzád küldi, hogy megbocsátást és kegyelmet nyerve örökre karjaidban pihenessen. Szeretettől lángoló lelkem csak azért várja a halál pillanatát, hogy örökre veled egyesülhessen. És amikor fölszentelt szolgálod azt suttozja: „Fogadd, ó, testvér, Jézus testének és vérének útravalóját, őrizzen meg téged a gonosz ellenségtől és vezessen be az örök életbe!” akkor ved le magadról, ó, Mester, a szent ostya fehér leplét és mutasd meg arcodat lelkemnek; vigy magaddal engem és add nekem az életet, melyet kereszthaláloddal megszerezteél számomra! Amen.

11. „És parancsold, hogy hozzád menjek!”

Jóságos Mesterem, amikor halálos ágyamon látsz engem, lépj be hozzám szegényes hajlékomba és add meg nekem utolsó parancsodat. Te oly jóságos vagy, hogy akkor jutalmazol meg engem a látogatásokért, melyeket e szeretet Szentsége előtt tettem. Támogatni fogod gyengeségemet, miután én akkor már nem mehetek hozzád. Ó, mily édesek lesznek akkor a szavak, amelyek szenvedéseimben és erénygyakorlásaimban annyiszor vigasztaltak: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradoztok és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket!” Akkor már nem azt parancsolod, hogy vegyem föl keresztedet, hanem hogy téged átöleljelek; akkor már nem a szenvedés kelyhét nyújtod nekem, hanem hívsz engem, hogy a paradicsom vizéből enyhítsem szomjúságomat; nem töviskoronát adsz homlokomra, hanem mennyei virágokból készült dicskoronát. Ó, Mesterem, parancsold akkor lelkemnek, hogy hozzád menjek, hogy meglássam jutalmadban engedelmisségemnek a gyümölcsét és országodban még tökéletesebben teljesíthessem akaratodat. Amen.

Egészen zavart vagyok, ó, Mester, amikor visszagondolok a sok engedetlenségre, melyeket parancsaid ellen egész életemben elkövettem. Megalázom magamat és bocsánatot kérek mindezekért. Végtelen irgalmasságodban fogadd el engesztelésül halálom áldozatát bánatommal együtt, melyet előre följánlok. Én is elfogadom a halált kezedből nemcsak tartozásaimnak törlesztésére, hanem szent akaratod iránt való engedelmségből. Csak parancsold, hogy hozzád menjek! Engedd, hogy úgy fogadjam a halált, mint te fogadtad a Kálvárián. Mivel eddig a teremtményeket szerettem és nem akartam követni a te önmegtágadásodnak, áldozatos életednek példáját, most megígérem és remélem, hogy az engedelmségben követlek „mindhalálig”; további életem nem lesz más, mint egybeolvadás a te szent akaratoddal. Amen.

*

Ó, dicső Mesterem, ha azt parancsolod, hogy a Kálvárián át menjek hozzád, és ha azt követeled, hogy a keresztfán szenvedjek nagy fájdalmak és az elhagyatottság sötétsége közepette, akkor támogasd gyengeségemet kegyelmeddel és én engedelmes leszek. Ó, add meg nekem abban az utolsó órában, hogy olyan megadással viseljem el a halálküzdelmet, amint te viselted a Golgotán.

Szeretném, hogyha keblem nehéz lélegzetét, ajkam szomjúságát, szemem elhomályosulását, tagjaim elhidegülését, szívem szorongó dobogását és utolsó betegségem minden kínját bátorsággal fogadhatnám a te jóságos kezedből. Szeretném, hogyha utolsó órámban irántad való engedelmségből még egyszer üdvözölhetném szeretteimet és keserű könny nélkül búcsút vehetnék tőlük. Szeretném, hogyha fájdalom nélkül tudnék megválni a világtól és örömmel le tudnék mondani minden földi jóról. Akkor lelkem könnyen elválk a testtől, melyet átengedek a sír sötétségének és a rothadásnak. Amen.

*

Elmúlt életemben lanyhaságom volt az oka, hogy parancsaidtól féltem. Inkább engedtem szenvedélyeimnek és beszennyeztem lelkemet és testemet, semhogy engedelmeskedtem volna. Kérlek most, jóságos Mesterem, felejtsd el tetteimet, melyekkel törvényeidet megszegtem, közeledj haldokló testemhez és hadd halljam utolsó parancsodat. Parancsold meg lelkemnek akkor, hogy költözzék ki ebből a világból a mindenható Atya nevében, aki teremtett; a te nevedben, aki az élő Isten Fia vagy, aki érettem szenvedtél; a Szentlélek nevében, aki lelkemben lakozott kegyelmével; az összes angyali karok és az ég minden szenteinek nevében.

Ezt a parancsot kívánom, ezután vágyom szívem mélyéből. Parancsold meg ezt, ó, Mester és megígérem kegyelmeddel, hogy engedelmes leszek és meghajlok ítéleted előtt.

És amikor elhagyja lelkem földi lakhelyét, siessenek elébe az angyalok seregei; jelenjenek meg előtte a tiszteletreméltó apostolok és dicső vértanúk; vegyék körül a szent hitvallók; fogadja örvendezve a szent szüzeknek kara; a pátriárkák keblén találja meg örök nyugalomát. Azután, ó, jóságos Mester, lássa meg szelíd és ragyogó arcodat és hallja meg édesen hívó szavadat, hogy szereteted trónjához mehessen és elfoglalhassa örökre a paradicsomban neki készített helyet.

Ó, Mesterem, mily édes lesz azután neked engedelmeskedni! Parancsold ott már nem kíván áldozatot, nem kíván kereszthordozást, könnyeket, fáradságos munkát, száműzetést és rabságot; hanem a te hívásod ott már dicskoronát, örömet, nyugalom, igazi otthont és szabadságot jelent. Minő édes lesz ott a parancs és mily édes az engedelmség!

Midőn azután az Eucharisztia leple lehullott arcodról és színről-színre látható lesz fönjséged és mosolygásod, hallható lesz jóságos hangod, és mindenki előtt megnyilvánul

szereteted és gyengédséged, akkor leborulok lábad előtt és élvezem boldogságomat. Azután áldani fogom törvényed bilincseit, melyekkel magadhoz láncoltál; áldani fogom Szívedet, amely nekem parancsolt a földi életben, hogy előkészítsen az utolsó parancs elfogadására halálom óráján! Ha még egyszer gyors, vidám és tökéletes engedelmisséget kívánsz tőlem életem hátralévő napjaiban, akkor parancsolj csak és én kegyelmedben bízva engedelmes leszek, hogy éltem végén azt az édes parancsot kapjam tőled: „Jöjj hozzám!” Amen.

*

Ó, Mester, te vagy a királyok Királya és a győzelem Istene! De hol van a te hatalmad és dicsőséged? Olyan titokba rejtetted magadat itt e Szentségben, hogy a teremtmények között az utolsónak, az emberek között a leggyengébbnek látszol és nem győzelmekből, hanem megvetésekből van a te koronád. Szavad sokak előtt gyengébb, mint a tabernákulum kialudni készülő mécsesének fénye; az emberi szenvedélyek más szavát többre becsülik! Főnséged elvész a bűnösöktől állított és imádott bálványok árnyékában. Végtelen szereteted már nem melegíti ezeknek romlott szívét. A megaláztatásoknak hosszú sora kezdődött számodra az utolsó vacsora napján, de egyúttal a bűnöknek végtelen láncja és a gonoszságoknak mérhetetlen sorozata is. Szereteted parancsaira az emberek lázadással és megvetéssel feleltek. Szentségedre a gyűlölet özönét bocsátották, mert tabernákulumodból nem szórtad feléjük isteni haragodnak villámaid.

Mennyi szívet rabolt el tőled a gyűlöletnek ilyen harca! És te hallgattál mindig! De hogy mégis megmenthesd ezeket a lelkeket, tabernákulumod titokzatosságából, az egyház ajka és a szentek példája által sokszor hallattad szavadat és ez oly hatalmas volt, hogy a legjobbak százai hódolva egyesültek színed előtt.

Azonban sem jogaidnak, sem szeretetednek nem voltak elegendők ezek a hódítások. Te az egész emberiséget akarod, mert mindenkiért föláldoztad Szíved kincseit. Mikor valósítod meg ezen hódítási terveidet? Ó, még századok fognak elmúlni és a te nagy ellenséged tovább folytatja a harcot ellened és sok lelket fog még elrabolni. A gyengehitűek, a vakmerők a hitlenségben továbbra is tehetetlennek tartanak téged és sok győzelmet aratnak, téged pedig kinevetnek mint legyőzöttet.

Te a kegyelemnek és dicsőségnek országába hívod a lelkeket, de azok eltávolodnak tőled. Az örök kétségbeesésbe döntik magukat, mert a bűn széles útját választották. És te még ezek után is hallgatsz?

Vagy talán még akkor is hallgatsz, amikor az én lelkemért folyik a harc közted és a sátán között, aki most lábad elé helyezem bánatomat, szeretetemet, reményemet és hitemet? Ó, Mester, kelj föl és véd meg ügyemet! Kelj föl és véd meg jogaidat! Nem soká tart már és közel leszek az örökkévalósághoz. Érzem, hogy éltem vége felé jár, lelkem az utolsó harcát vívja közted és a sátán között. Hogyha kifürkészhetetlen terveidben meg is engeded, hogy ebben a döntő órában sokan arra a hangra hallgatnak, amelyik a kárhozatba hív, add, hogy én a te parancsodnak szeretetteljes és hathatós hangjára hallgassak. Vonj magadhoz engem és szavadnak erejével végy hatalmadba egészen, hogy csak az engedelmisségnek ereje maradjon bennem. Tépd el az eucharisztikus fátyolt, melybe annyi éven át elrejtetted hatalmadat és fenségedet! Legyen vége hallgatásodnak, mellyel elrejtetted tekintélyedet! Mutasd meg magadat előttem és ellenségem előtt és juttass magadhoz engem! Add, hogy feleletem ez legyen: Jövök, ó, szeretett Mester, itt vagyok! Utolsó szavam pedig azon ének kezdete legyen, melyet a mennyországban örökké énekelni fogok. Amen.

12. „Hogy szenteiddel dicsérjelek Téged!”

Ó, imáadásraméltó Mesterem, amikor hozzám jössz a szentáldozásban, amikor a tabernákulum előtt időzöm, annyira vágyom, hogy téged dicsérjelek és magasztaljalak! Legnagyobb örömöm, ha nálad lehetek; olyan boldogság ez nekem, hogy szívem bőségéből ajkamra jönnek Dávid király szavai: „Énekeljünk az Úrnak; dicsérjük az Urat!”

És én dicsérlek téged, Mesterem, áldalak téged egyszer a hívek seregével, máskor pedig egyedül őrzőangyalom társaságában. Ez a dicséret azonban nekem nem elég; mert igen gyarló, te pedig végtelen tökéletes vagy. Továbbá sokszor abba kell hagynom földi kötelességeim miatt! Ó, mikor jön el az idő, hogy anyagi tökéletességgel, méltó módon és állandóan, örökké dicsérhetlek?

Jóságos Mesterem, nyisd meg nekem a mennyországot, mutasd meg arcodat, végy magadhoz engem, adj egy kicsi helyet országodban, hogy úgy dicsérhesselek, mint a szentek dicsérnek téged az égben! Amen.

*

Te teremtettél engem, nemcsak azért, hogy itt a földön neked szolgáljak, hanem hogy az égben is dicsérhesselek. A teremtmények szépsége, igazsága és jósága a te dicséretedre hangolják lelkemet. Minden olyan csodálatos módon, a te akaratod szerint történik itt a földön, de mindezt nem tudtam fölemelkedni a teremtményektől isteni tökéletességeidhez. Dicsértem a teremtményeket mint drága adományokat, de magát az adományozót nem ismertem föl. Nagy hatással voltak rám a teremtmények szépségei és megcsodáltam azokat, de nem gondoltam természetfölötti rendeltetésemre, hogy a hit szárnyain hozzád, minden tökéletesség forrásához eljutottam volna. Bocsásd meg e balgaságomat és add kegyelmedet, hogy megjavuljak. Add nekem a szentek értelmét, hogy a teremtmények minden szépségében a te tökéletességednek egy-egy sugarát láthassam, és közvetlenül téged dicsérjelek azokban.

Ezzel a kegyelemmel azonban nem elégszem meg. Kínszenvedésednek és haláloednek végtelen érdemeiért adj nekem, szegény bűnösnek egy kis helyet a mennyországban az apostolok, vértanúk és a többiek társaságában, hogy azokkal együtt dicsérhesselek. Ez a dicséret méltó és tökéletes lesz. Akkor a te szegény teremtményed olyan dicséretet mond, amilyent itt a földön nem adhatott, mert bűnösök között élt.

Ó, Mester, te az igazság napja vagy, aki megvilágítod az elmúlt és jövő időköt. Minden nemzedéknek szüksége van tereád. Mielőtt emberré lettél volna, tebenned reménykedett az emberiség. Születésed után téged szeretnek legtöbben. Ez a te dicsőséged egyedül. Bár itt a kenyér és bor színe alatt elrejtőzöl dicsőségeddel, hitemmel megismerlek és magasztallak. Remélem, hogy egykor a mennyországba jutok, és ott méltóbban dicsérhetlek, mert ott egyesíthetem dicséretemet a szentekével.

A pátriárkákkal azt énekelem: Dicsőség legyen neked, Uram, hogy annyi századon át megőrizted fiadnak hitét eljöveteledben és vigasztaltad őket a Megváltóban való reménységgel. Ezt a reménységet hagyták ők utódaikra örökségül mindaddig, amíg az nemzedékről-nemzedékre megmaradva, valósággá vált a betlehemi istállóban.

A prófétákkal azt énekelem: Dicsőség legyen neked, Jézus, aki a hitnek elevenebb felébresztésére olyan tökéletes képekben beszéltél népedhez, olyan érthetően leírtad alakodat, születésedet, működésedet, szenvedéseidet, haláloednek körülményeit, föltámadásodat, mennybemeneteledet és a Szentlélek eljövételét, hogy amikor megjelentél a földön, lehetetlen volt föl nem ismerni benned az emberré lett Isten Fiát.

Az *apostolokkal* azt fogom énekelni: Dicsőség legyen neked, ó, Uram, mert megkönyörültél a népeken, akik sötétségben és a halál árnyékában jártak és megvilágosítottad őket a hit fényességével. A földnek minden részén oltárokat emeltél és a szeretet kötelékében összegyűjtötted azokat, akik már a sátán hatalmában voltak és rettenetes pogány szokásokba süllyedtek.

A *vértanúkkal* azt éneklek: Dicsértessél, ó, Uram, mert annyi hívőt megdicsőítettél és részesítettél szent vallásod kegyelmeiben. A te szent véred elegendő volt a kegyelem országának megalapítására, de a vértanúk vérével még erősebbé akartad azt tenni. Szébbé akartad azt alakítani a vértanúknak ama hősiessége és öröme által, amellyel áldozatukat meghozták a te dicsőségedre.

A *hitvallókkal* azt fogom énekelni: Dicséret legyen neked, ó, Uram, mert oly szép erényvirágokat ültettél erre a földre, ahol annyi bűn és gonoszság burjánzott, s mert ott, ahol a testvérgyilkosság vére folyt, szeretetednek áldozata által teljes szépségében kivirágoztattad a felebaráti szeretetet minden ember iránt.

A *szent szűzekkel* azt énekelem: Dicsértessél, ó, Uram, mert szeplőtelen Anyádnak fényével megvilágítottad, és új életre, az ártatlanság életére hívtad a világot. A bűnözőnek és a bűn perzselő lángjainak ostorától megmentetted a földet, és azt ajkadnak mosolya követte, szívednek áldása, hogy a keresztény világ telve legyen fehér liliomokkal, amelyek között mint szeplőtelen Bárány, szívesen lakozol. Amint a mennyországban angyalok serege vesz körül, úgy gondoskodtál itt a földön is angyalokhoz hasonló lelkekről, akik oltáraidat erényillattal veszik körül és az emberek között élve még a pogányokat is csodálatba ejtik.

Ó, Mesterem, bízom a te hűségében, hogy magadhoz vész a mennyországba! Életemnek hátralevő idejében arra törekszem, hogy erényes életemmel dicsérjelek téged, de az örökkévalóságban mindazon erényekért dicsérlek majd, amelyeket szenteidnek lelkébe ültettél. Amen.

*

Gondviselésszerűen arra alkottál engem, hogy téged dicsérjelek. Egész életemnek a te isteni tökéletességeid dicséretévé kellene válni, de nem annyira szavakban, mint inkább tettekben és erénygyakorlásokban. Ezért hagytál engem keresztény országban születni, ezért adtál nekem keresztény szülőket és a keresztény katolikus vallásban való neveltetést.

Ezért tanultam meg Egyházadtól életem zarándoklásában a szentek életét és láttam saját szememmel a hősi erénygyakorlás soknak szébbnél-szebb példáit a kiválasztott lelkekben.

Azért vettél magadnak lakást a tabernákulumban, hogy kinyilvánítsd szeretetedet, hogy szívembe térhess. Te nem ismertél határt, amikor a szentáldozásokban kegyelmeddel elhalmoztál.

De hol vannak az én erényeim? Hogyan dicsértelek eddig? Sajnos, sokszor megújítottam én is azt a fájdalmat, melyet az apostolok okoztak gyávaságukkal, mikor a szenvedés óráiban elhagytak. Ha nem is feszítettelek keresztre súlyos bűnökkel, nem voltam mindig és mindenütt a te hűséges tanítványod. Mint az ellenséges világ, én is ecettel és epével itattalak. Elrejtöttem félelemből, amikor téged meg kellett volna vallanom. Hallgattam, amikor a hálátlanság káromlásai között dicsérnem kellett volna téged; és amikor gúnyoltak ellenségeid, nem nyilvánítottam a gyermeki szeretet dicséretét.

Ég és föld hirdetik a te dicsőségedet, és az égboltozat a te műveidet, és én nem egyesíthetem dicséretemet azokéval? Vajon mindig néma maradok előtted? Látom előre, hogy a még hátralevő éveimben csak a bánat fohászaival dicsérhetlek. Remélem azonban és bízom a te végtelen jóságodban, hogy megoldod egykor nyelvemet és örökké fogom énekelni irgalmasságodat.

Amikor majd a mennyországba jutok a szentek közé, pótolni fogom minden mulasztásomat, mert ott végnélkül dicsérhetlek és áldhatlak téged, ó, Mester, aki minden tiszteletre és dicséretre méltó vagy! Amen.

13. „Mindörökké!”

Amikor a szentek életét olvasom, tudatlanságom miatt gyakran összetévesztem azoknak erényeit a jutalommal és a csodálatos külső megnyilvánulásokkal. Szenteid gyakran elragadtatásba estek, és ha én ilyen csodákra gondolok, elvesztem bátorságomat. Azt hiszem ugyanis, hogy bennem nincsenek meg a szentek *erényei*, miután nem látom és nem érzem azok külső *megnyilvánulásait*. Szerencsémre a hit és az Egyház tanítása megértetik velem, hogy ilyen elragadtatásban itt a földön csak kiválasztott lelkek részesültek néhány órára. Ha Majd az égbe jutok és színről-színre látlak, akkor nekem is részem lesz az ilyen elragadtatásban, ami örökké fog tartani és semmiféle szenvedés vagy földi áldozat és fáradság meg nem zavarhatja.

Amikor erre a mennyei boldogságra gondolok, nem érzem többé az emberi szenvedések terhét. De ugyanakkor szomorúság nehezedik lelkemre, mert félek, hogy nem szeretlek eléggé, hogy még elveszíthetlek. Mennyei örömmel telik meg lelkem, de néhány pillanat múlva már csak azt érzem, hogy mily nehéz keresztet hordozok, és hogy véres keresztúton kell téged követnem a Golgotára. Amikor azonban már elnyertem ezt a boldogságot és örömet az égben, akkor annak bensőségét, biztonságát semmi meg nem változtathatja és el nem veheti; ez az elragadtatás örökké tart.

Örökké *látni* foglak téged, aki a végtelen szépség vagy, aki a természetnek és kegyelemnek csodáiban szépségednek csak egy-egy sugarát tükrözöd vissza. Örökké *nálad* leszek, ó, örök Isten, aki mindeneknek kezdete és vége vagy, aki után sóhajtozik minden teremtmény. Örökké *szeretni foglak* téged, ó, végtelen Jóság, aki minden szeretetnek kezdete vagy és minden szívnek vonzóereje. Te is örökké *szeretni fogsz engem*, aki az élet forrása, maga az isteni édesség és legkegyesebb irgalom vagy. Ó, mily kimondhatatlan elragadtatás lesz az! Megsemmisülnék benne, hogyha nem teremtettél volna halhatatlannak!

Amint nem tudok magamnak helyes képet alkotni a nagy óceánról egy csepp vízből, éppúgy nem tudom soha megérteni a szentáldozás, vagy szentségimádás boldog pillanataiból annak az elragadtatásnak gyönyörűségét, amely az égben enyém lesz és örökké fog tartani.

Leborulok lábad előtt, megnyitom szívemet, és arra kérlek, engedj behatolnom az „örökké” szónak értelmébe! Amen.

*

Egyet kellene kérnem, ó, Mester, és *egy*et kellene mindig keresnem: hogy életem minden napján a te házában lakhassam.

Többre kellene becsülnöm a tabernákulum alázatosságát, egyszerűségét, mint a bűnösök palotáinak fényét és dicsőségét. Itt, az oltárnak titokzatos menedékhelyén, ahol csak az örökmécses pislog szelíden, ahol oly közel van az Úr, úgy *megnyugszik* a szív. Itt *Atyára találok*, aki igazán jóbarátom, vigasztalom és örök boldogságomnak a záloga. Sohasem juthat egy teremtmény *magasabb* méltóságra, mint amikor a tabernákulum előtt imádvá leborul; sohasem lesz *gazdagabb*, mintha a szentáldozásban részesül; ezeken túl csak egy kívánnivaló van: a mennyország.

Ó, dicső Mester, mily gyakran élveztem már meghívásodat és szeretetednek örömét! Mennyiszer megízleltem már, hogy mily jó vagy azokhoz, akik veled társalognak! És mégis oly gyorsan elmúlnak ezek a pillanatok és én nem tudom eléggé értékelné azokat! Mindig

megismétlem ugyan, hogy csak nálad és veled vagyok legszívesebben, de mikor visszatérek a teremtményekhez, megint csak azok vigaszért koldulok és csak a múltó árnyékot követem. Újból elmondom előtted, hogy csak téged szeretlek és kívánlak, de egy kis kényelmetlenség visszatart a szentáldozástól, és egy társadalmi szokás vagy emberi tekintet miatt elmulasztom a szentséglátogatást. Mindezek mellett is szeretlek téged és úgy érzem, hogy csak te vagy az én osztályrészem és örökségem! Mikor jön el az idő, hogy szívem teljes erejével csak téged szeretlek és minden mást csak tebenned?

Csak múljanak gyorsan életem napjai és jöjjön az áldott óra, amikor színről-színre láthatlak és enyém lehetsz egészen szeretetednek teljességében! Azután örökre téged *szemléllek* és soha egy teremtett szépség el nem szakíthat tőled; örökké *szeretlek* és ezen boldogságom egy pillanatra sem lesz megszakítva; örökké *dicsérni* foglak téged, és ezt földi szenvedés többé meg nem zavarhatja. Szemem *nem hullat könnyet* többé, szívem soha nem érez *fájdalmat*, mert minden szenvedéstől örökre megszabadítottál; arcomról örökre eltűnik minden *szomorúság*, mert isteni csókkal érintetted azt.

Ó, isteni Mester! megnyugvással fogadok kezedből minden megpróbáltatást, halandó lételem teljesen neked ajánlom, rendelkezél velem tetszésed szerint; csak azt enged meg nekem, szegény rövidéletű teremtményednek, hogy örök boldogságodban részem legyen, és örökké dicsérjelek. Amen.

*

Boldogsággal van tele a szívem, midőn ama szavaidra gondolok: *Örök szeretettel szerettelek téged* – és valahányszor a tabernákulum előtt imádkozom, mintha fokozottabb gyengédséggel hallanám azokat.

Tehát minden idők előtt, még mielőtt ég és föld lettek volna, szeretettel gondoltál reám. Még nem tudtam kinyitni szememet, hogy világosságot lássak és te már akkor lehajoltál hozzám; nem volt még szívem, amely téged szeretett volna és te már kiárasztottad rám szeretetedet.

A te mindenható „Legyen” szavadra lett minden: világosság, égboltozat, föld, tenger, növények, csillagok és állatok az évszázadok végnélküli egymásutánjában. S minden alkotásodnál magad is csodálkoztál azok jóságán és szépségén. Midőn azonban az embert teremtetted, már reám is tekintettél, és tudtad, hogy életre hívsz engem. És amikor a népek a bűn súlya alatt harcra keltek egymás ellen itt a földön, te már akkor gondoltál erre a templomra, tabernákulumra, Eucharisziára és erre a te méltatlan teremtményedre, aki most ide jött hozzád, hogy megbocsátást, vigaszt és kegyelmet kérjen tőled.

Itt vagyok tehát jelenlétedben én, aki csak tegnap születtem ugyan, de akire te már öröktől fogva szeretettel gondoltál. Nem érdemlem meg, de isteni Szíved örvendezik, hogy itt látod magad előtt azt, aki után kezdettől fogva vágyódtál.

De miért szeretsz engem öröktől fogva? Hogy én is örökké szeresselek téged! Örökké szeretni téged, aki kezdettől reám gondoltál! Most értem csak kezdetemet és végső célokat, örökre nálad kell maradnom, mert te akarod. Ezért teremtetted és váltottad meg a világot. A legméltóságosabb Oltáriszentség, melyet most imádok és szeretettel hódolok előtte, meghívás nekem az örökkévalóságra, záloga a te szeretetednek, melynek nincs kezdete, sem vége. A hála himnusza fakad szívemből, midőn ezekre gondolok; de ez még csak kezdete annak a hálaéneknek, melyet majd az örökkévalóságban énekelek a te végtelen jóságodnak. Amen.

*

Köszönöm, Mesterem, hogy nemcsak tanításodra méltattál, hanem az örök jutalomra való reménységet is megadtad nekem. Nagy kitüntetésnek veszem már azt is, hogy értelmes

lénynek teremtettél és követésedre meghívtál. Már az is sok lett volna számomra, hogyha csak pár évig szolgálhattam volna neked s azután visszasüllyedtem volna a semmiségbe. De a te jószágod végtelen és hogy könnyűvé tedd nekem az engedelmisséget, örök jutalmat ígértél.

Megőrzöm szívemben ezen ígéretedet és ezzel erősítem lelkemben a reményt; a keresztény élet *nehézségeiben* pedig vigasztalni fog az örök boldogságra való gondolat. Amikor nehéz lesz a *szenvedélyek* megfékezése, a mennyországra gondolok, ahol a test és lélek megdicsőül és örök békében lesznek. Ha a *világ* kísért ígéreteivel, ha szépek festi előttem e száműzetés helyét, akkor a mennyei örök hazára gondolok és minden kívánságomat egyedül reád irányítom. Ha *sírnom* kell, az Üdvözítőre gondolok, aki a könnyeket felszárítja és szememet is megdicsőíti. Ha *üldöznek* miattad az emberek, nem szomorkodom, mert biztosítva van számomra az örök dicsőség koronája. Ha *betegség* kínoz, örvendezni akarok a türelmes Jobbal, mert tudom, hogy az én testem is megdicsőül a mennyországban mindörökre. Ha szeretteimet, egyiket a másik után, elrabolja a *halál*, nem adom magam hitetlen szomorúságnak, hanem azzal vigasztalódom, hogy majd viszontlátom őket és velük együtt dicsérlek és magasztallak az örökkévalóságban. A *lelki szárazság* nem veheti el bátorságomat, mert te minden jótetteimet örök jutalommal és békével jutalmazod, ami minden földi vigasznál végtelenül többet ér. Amikor *utolsó óráim* jelentkezik itt a földön, örömmel veszek búcsút mindenkitől, mert olyan hazába megyek, ahol nem lesz többé halál, sem fájdalom és szomorúság, hanem tökéletes élet és gazdag élet, amely örökké tart.

Ó, Mester, ha már az örökkévalóságra való *gondolat* ily hatalmas erővel bír, hogy fenntart engem az élet viharában; annyi vígsággal tölti be lelkemet, hogy megvetem a földi örömeket és szenvedéseket egyaránt; mi lesz akkor, amidőn *bemegyek országodba*, melyet a világ kezdetétől készítetted az igazaknak és én örökké ott maradhatok? Ó, Mester, jöjjön el a te országod! Amen.

*

Minél többször gondolok jószágodra, annál zavartabb lesz az elmém. Ó, Mester, dicséretedre és örök boldogságra teremtettél engem. Földi életem gyorsan elmúlik és mintha a halállal mindennek vége lenne; pedig halhatatlan életre rendeltél engem. Olyan az én életem, mint a villám és mégis örökkévalóság az! És milyen örökkévalóság? Az öröme, a szeretet, a dicsőség! És milyen árért adod nekem azt? Az engedelmisségnek, a szeretetnek és áldozatkészségnek egynéhány évét kívánod csak tőlem. Életemet tulajdonképp az első pillanattól fogva a te szolgálatodnak kellett volna szentelnem és az is kevés lett volna azért a jutalomért, amit te nekem kilátásba helyeztél. Az egész örökkévalóság kevés ahhoz, hogy ilyen jutalomért méltóan dicsérjelek. És mégis oly hálátlan voltam, hogy legszebb éveimet és erőimet nem a te szolgálatodnak, hanem a teremtményeknek és a bűnnek áldoztam fel.

Remegnem kellene jelenlétedben és menekülnöm a büntetéstől való félelmemben. De te azt parancsolod, hogy csak bízzam benned. Sőt felszólítasz, hogy legalább azt ajánljam fel neked, ami még megmaradt és amit a világ nem fogadott el tőlem; te mindezekért cserébe azt az örök boldogságot ígéred nekem, amelyet legnagyobb és legbuzgóbb szolgálóidnak készítetted.

A te nagy irgalmasságod, ó, Mester, legyőzött engem. Éppen azért itt jelenlétedben alázattal és hálából följánlok neked mindent, amim van és ami vagyok. Itt van lelkem, amely – sajnos – a hűtlenségben pazarolta erejét és most alig van bátorsága, hogy előtted leboruljon és annyit mondjon: akarlak szeretni! Itt van a szívem, a világi hajlamoktól legyengítve, de amelyet te kegyelmeddel új életre kelthetsz! Itt van a néhány esztendő, vagy talán csak a néhány nap, ami még hátra van számomra: mindezeket neked adom, hogy betöltsed azokat érdemekkel és életszentséggel.

Az életszentségre meghívottak között csak kevesen vannak, akik utolsó idejünkben annyi tiszteletet adhatnak neked, ami fölérne hosszú éveknél erősebbével; legyek én egy ezek közül. Ó, Mester, világítsa meg elköltözésem igazságod napja, melyet ifjúságomban és érettebb koromban is annyi bűnnel elhomályosítottam. Légy számomra a dicsőség Istene, fogadd kedvesen bánatomnak és jóföltételemmel áldozatát! Teljesítsd azon kívánságomat, hogy a még hátralévő rövid időben neked szolgáljak, téged dicsérjelek és azután örökké benned örvendjek. Amen.

14. „Amen – Úgy legyen!”

Ó, Mesterem a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Elmúlt a békének és imádásnak órája. Odahelyeztem lábához reményemet és csüggedésemet, te reád bízam fájdalmaimat és neked ajánlottam föl imáimat. Kiöntöttem előtted szívemet s most könnyebben vagyok. Most el kell hagynom templomod és vissza kell térnem oda, ahová szent akarod rendel, kötelességem teljesítéséhez. Kérlek, ne feledd el gyarló teremtményedet, kísérsz engem tekinteteddel, áldj meg, hallgass meg és oltalmaz meg. Amen.

Ó, Mester a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Ne nézd méltatlanságomat és bűneimet, hanem tekintsd a célt és véget, amire teremtettél és *lelked* maradjon az enyémmel, *szenteld* meg azt kegyelmeddel. Amen.

Ó, Mester! te tudod, hogy a legelső veszélyben, amely elér, elveszíthetlek téged; kérlek azért, *szent testeddel üdvözíts engem*. Amen.

Ó, Mester! én nagyon ragaszkodom a teremtményekhez, keresem és szeretem azokat; de remélem, hogy *szent véred megittasít engem*, hogy nem érzek és nem keresek mást, egyedül csak téged. Amen.

Ó, Mester! gyarlóságom következtében mindennap beleesem a bocsánatos bűnökbe, amelyek megszorítanak téged és elhomályosítják lelkem szépségét és gyöngítik erőnyeit; de bízom abban, hogy *szent oldalsebedből kifolyó víz megtisztít engem*. Amen.

Ó, Mester a legméltóságosabb Oltáriszentségben! nagyon gyenge vagyok ahhoz, hogy az életszentség útján járjak itt a földön; annyi akadály van, amelyek feltartóztatnak; de a *te szenvedésed* megadja nekem a megfelelő erőt és vigasztalást. Amen.

Ó, Mester! Ha nem tudlak téged követni és nem vagyok méltó keresztedet hordozni, akkor az imádságba helyezem minden bizalmamat. Nem teheted, hogy te, végtelen *jóság* visszautasítsd egy bűnbánó és benned bízó léleknek kérését, te biztosan *meghallgatsz* engem. Amen.

Ó, Mester! Még sokszor visszatérek hozzád, hogy az élet viharában és a bűn veszélyeiben menedéket találjak, mert tudom, hogy *szent sebeidben elrejtés engem*. Amen.

Ó, Mester! Annyi örömem volt a szentséglátogatásokban és szentáldozásokban, hogy nálad lehettem; add, hogy mindig nálad lehessenek, és *ne engeddd, hogy tőled valaha elszakadjak*. Amen.

Ó, Mester! bár elrejtve vagy itt a legméltóságosabb Oltáriszentségben, te mégis hatalmas és félelmetes Isten vagy mindenkivel szemben, aki egyetlen léleknek is az elrablását megkísérel, éppazért bízom benned, hogy *a gonosz ellenségtől megoltalmaz engem*. Amen.

Ó, Mester! szívemhez szólál ebben az órában, melyet nálad töltöttem, most arra kérlek, szólj hozzám majd *halálom óráján* is és *hívj magadhoz engem*. Amen.

Ó, Mester! a te szolgád vagyok és ez az én dicsőségem, ha neked szolgálhatok; remélem, hogy egész életemben engedelmeskedni fogok parancsaidnak és utoljára azt a parancsot adod nekem, hogy *hozzád menjek*. Amen.

Ó, Mester! az én erényeim és a dicséret, melyet végtelen felségednek nyújtok, nagyon gyarlók; de mégis bizalommal vagyok, hogy megadod nekem azt a kegyelmet, *hogy szenteiddel az égben dicsérjelek téged*. Amen.

Ó, Mester a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Elmúlt az óra – talán az utolsó –, talán sohase térek vissza ide tabernákulumod elé – talán már kezében tartja a halál a kaszáját – talán már egy percig sem lehetek itt előtted. Ó, Mester, ismerem Szívedet, tudom, hogy a rövid imádási óra után az örökkévalóság következik, oda hívsz engem, hogy téged szeresselek, dicsérjelek és tebenned örvendezzek *mindörökké*. Amen.

Igen, nemsokára jövök! Amen.

Jöjj, Úr jézus! (Jel 22,20)